

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci navrhovatelů **a) Městská část P. – K.**, se sídlem, **b) Ing. P. Š.**, nar. , bytem, **c) Z. Š.**, nar. , bytem, **d) J. K.**, nar. , bytem, **e) A. S.**, nar. , bytem, **f) Ing. Z. L.**, nar. , bytem, a **g) K. Ř.**, nar. , bytem, všech zastoupených Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, proti odpůrci **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o **návruhu na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválené usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 11. 2011, v části, již se vymezuje záměr č. D054 s označením „Koridor propojení Vestec (11/603) – Újezd (D1), tzv. Vestecká spojka“**,

t a k t o :

- I. **Návrh navrhovatelky a) se odmítá.**
- II. **Opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje, schválené usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 11. 2011, se z r u š u j e v části textového i grafického vymezení koridoru D054 s označením „Koridor propojení Vestec (11/603) – Újezd (D1), tzv. Vestecká spojka“.**
- III. **Odpůrce je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit navrhovatelům b) až g) na náhradě nákladů řízení částku 73.487,40 Kč k rukám je jich právního zástupce, Mgr. Vítězslava Dohnala.**
- IV. **Ve vztahu mezi navrhovatelkou a) a odpůrcem nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.**

V. Navrhovatelce a) se vrací soudní poplatek ve výši 5.000,- Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Navrhovatelé podali společný návrh na části zrušení opatření obecné povahy - zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 11. 2011 (dále jen „ZÚR SK“), v části, jíž se vymezuje stavba č. D054 s označením „Koridor propojení Vestec (11/603) – Újezd (D1), tzv. Vestecká spojka“. Na úvod shrnuli důvody podání návrhu tak, že koridor Vestecké spojky nacházející se z převážné části na území Středočeského kraje, zčásti ale i na území hl.m. Prahy, spojuje od jihu v km 3,756 mimoúrovňovou křižovatkou tzv. „EXIT 4“ dálnici D1 se Silničním okruhem kolem Prahy (SOKP) v oblasti Vestce na křižovatce se silnicí II/603 (Vestecský přivaděč). Koridor Vestecké spojky je podle navrhovatelů zcela nadbytečný, neboť propojení dálnic prostřednictvím SOKP je realizováno dále od města a Vestecský koridor je umístěn v trase tzv. jihovýchodní krátké varianty (JVK) původního návrhu SOKP. Nemá žádný význam z hlediska řešení dopravních problémů v území, naopak velké dopravní problémy by přinesl. Koridor Vestecké spojky má jen dopravně obsloužit pozemky skoupené různými společnostmi kolem Exitu 4. Vestecská spojka by poškodila životní prostředí obyvatel celé jihovýchodní oblasti Prahy tím, že by spojovala dálnice evropského významu, přiváděla by dopravu osobní i kamionovou z plánované dálnice D3 z jižních Čech a Rakouska do hl. m. Prahy a suplovala by SOKP, k němuž by vytvářela zkratku. Po zprovoznění Vestecké spojky, Exitu 4 a navržených komerčních zón skoupených pozemků kolem Exitu 4 by navíc vznikl značný dopravní tlak na prodloužení Vestecké spojky dále na severovýchod od D1 přibližně v trase JVK.

K podmínkám řízení

K aktivní legitimaci navrhovatelka a) uvedla, že je městskou částí hl. m. Prahy vymezenou podle § 3 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“) ve spojení s § 1 a přílohou č. 1 vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Statut“). Podle § 3 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze městské části v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem vystupují v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost z těchto vztahů vyplývající. Z toho je zřejmé, že městské části hl. m. Prahy jsou nositeli práv a povinností, a to v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem. Z pozice městské části hl. m. Prahy je navrhovatelka povinna pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů (§ 2 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze) a tím se musí aktivně podílet a ovlivňovat základní koncepci a uspořádání využití dotčeného území, včetně přípustných a zakázaných způsobů takového využití. Navrhovatelka a) se tak domnívá, že má přímý a nezprostředkovaný vztah k území, které by bylo ovlivněno návrhem napadenou regulací. Podotkla také, že dne 28. 4. 2011 uplatnila připomínky k návrhu ZÚR SK, v nichž nesouhlasila s koridorem Vestecké spojky. O možné aktivní legitimaci pak svědčí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) zabývající se přezkumem územně plánovací dokumentace (dále též „ÚPD“) hlavního města Prahy, v nichž byla městská část považována za účastníka řízení.

Navrhovatelka a) po věcné stránce upozorňovala především na fakt, že v důsledku realizace záměru bude část nově přivedené dopravní zátěže směřovat přes její území. Vzniklá

dopravní situace potom bude v budoucnu pravděpodobně řešena pokračováním záměru v trase JVK, tj. původní varianty SOKP, od níž bylo ustoupeno, jež by vedla přímo kolem území navrhovatelky.

Navrhovatelé b) až g) uvedli, že jsou vlastníky či spoluvlastníky obytných objektů v blízkosti plánovaného koridoru Vestecké spojky. Někteří z nich [navrhovatelé b), d) a g)] mají dotčené nemovitosti, v nichž bydlí, v obcích ve Středočeském kraji, někteří pak na území hlavního města Prahy [navrhovatelé c), e) a f)], vždy však v lokalitě poblíž (jak soud ověřil v mapě, ne dále než 500 metrů) koridoru Vestecké spojky. Již v současné době je v daném místě významná hluková zátěž (zejména v noci) z důvodu blízkosti dálnice D1 a frekventované silnice III. třídy, na niž navíc trvale roste intenzita dopravy s tím, jak se neustále rozšiřuje zástavba v této příměstské oblasti. Také znečištění ovzduší je na samé hranici závazných imisních limitů nebo i za ní (v případě jemného polévatého prachu PM10). Po realizaci Vestecké spojky dojde k dalšímu výraznému zhoršení v důsledku jízdy nových 27.750 vozidel denně v obou směrech a indukovanému navýšení dopravy po silnici III. třídy z 5.000 na 11.760 vozidel denně (oficiální model). Reálné zatížení však bude ještě vyšší a dojde k překročení závazných hygienických limitů hluku pro noční dobu u jejich nemovitostí a samozřejmě i k poklesu hodnoty jejich nemovitostí. Kumulativními účinky Vestecké spojky a dalších záměrů v širším okolí (ZKZP, propojovací komunikace Exit 4 – Formanská, administrativní a obytný soubor Praha – Újezd, napojení D3 na SOKP v blízkosti Vestecké spojky, rozšíření kontejnerového překladiště Metrans, administrativní obytná zóna navazující na zástavbu Petrovic, obytná zóna Průhonice, Tesco Šeberov a záměry masivní obytné výstavby ve Vestci, Jesenici, Šeberově, Průhonicích, Pitkovicích, Uhříněvsi a Benicích) dojde k zásadnímu zkrácení jejich práv, zejména práva vlastnického, práva na ochranu zdraví před hlukem a znečištěným ovzduším a práva na příznivé životní prostředí.

Odpůrce ve svém vyjádření k návrhu k aktivní legitimaci navrhovatelů uvedl, že se domnívá, že navrhovatel a) postrádá aktivní legitimaci, neboť navrhovaný záměr není řešen na jeho území, ani není řešen na území hlavního města Prahy. Pokud tato navrhovatelka odkazovala na judikaturu NSS, ta se vždy dotýkala přezkumu ÚPD hlavního města Prahy, jež je z hlediska tohoto žalobního návrhu irelevantní. Rovněž navrhovatelé c), e) a f) s bydlištěm na území hlavního města Prahy nemají podle odpůrce aktivní legitimaci k podání žalobního návrhu. K tvrzením o nepotřebnosti a důsledcích stavby Vestecké spojky pak uvedl, že odmítá polemizovat s argumenty vycházejícími z dokumentace EIA, jež je dokumentací o několik řádů podrobnější než dokumentace pro ZÚR SK. V každém případě však odpůrci není jasné, pokud je opakovaně hovořeno o záměrném zmanipulování údajů v této dokumentaci, jaký má mít vztah k napadeným zásadám územního rozvoje (dále jen „ZÚR“). Navíc v roce 2012 proběhly (či probíhají) dvě posouzení EIA na záměr Exit 4 D1 a dopravní připojení ZKZP a záměr Vestecká spojka v úseku ZKZP – silnice II/603. V prvním případě již bylo vydáno souhlasné stanovisko Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“), v druhém byl zatím vypracován posudek s doporučením pro MŽP vydat souhlasné stanovisko pro realizaci záměru. Ani ve velmi podrobném měřítku se tedy neprokázaly negativní skutečnosti, pro něž by bylo nutné návrh záměru Vestecké spojky ze ZÚR SK vypustit.

Odpůrce dále poukázal na fakt, že ZÚR SK byly zpracovány v měřítku 1:100 000 a tomu odpovídala i míra podrobnosti zkoumání různých jevů a skutečností i nutná míra selekce zkoumaných jevů. Není možné v ZÚR prověřovat detailní umístění na jednotlivé pozemky u všech záměrů, protože by pak takováto dokumentace byla nekončícím a neúměrně drahým procesem. Této podrobnosti odpovídá způsob vypracování vyhodnocení vlivů ZÚR SK na udržitelný rozvoj území (dále jen „VVURÚ“), kdy se posuzují vlivy koncepce na tři pilíře

udržitelného rozvoje území. Proto se posuzují jen koridory záměrů (v tomto případě jde o koridor o šířce 180 m), v nichž ještě není stanoveno přesné umístění stavby. Tak není možné např. hodnotit ovlivnění jednotlivých pozemků – na rozdíl od procesu EIA, který pracuje již s konkrétním umístěním příslušné stavby ve velkém měřítku. Detailně identifikovat, specifikovat a kvantifikovat vlivy jednotlivých záměrů lze až v tomto okamžiku, kdy je vymezeno přesné inženýrsko-technické umístění a jeho podmínky (např. výška zářezu komunikace, umístění protihlukových stěn, nadjezdy, mosty apod.), nikoliv v ZÚR SK a jejich podkladech.

Pokud odpůrce a) argumentuje prodloužením Vestecké spojky na severovýchod v trase pokračování bývalé JVK, to v ZÚR SK navrhováno není. Vestecká spojka je pak významnou součástí komunikačního systému na jižním obvodu hlavního města Prahy, která umožňuje převedení radiálních dopravních vazeb od Jesenice na Pankráckou radiálu. Výběr variant SOKP byl ukončen při zpracování Územního plánu velkého územního celku Pražského regionu (dále jen „ÚP VÚC PR“) již v roce 2006.

V replice navrhovatelé zdůraznili, že administrativní územní členění není pro otázku aktivní žalobní legitimace klíčové, rozhodující je totiž skutečnost, zda napadené opatření obecné povahy (dále jen „OOP“) může zasáhnout do právní sféry navrhovatelů. Ve vztahu k navrhovateli a) poukázali také na skutečnost, že dotčenou obcí v řízení o ZÚR jsou podle § 39 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 281/2009 Sb. (dále jen „stavební zákon“) nejen obce v řešeném území, ale i obce sousedící s tímto územím. Pokud je jim vytýkáno, že argumentují informacemi z podrobnějšího procesu EIA, činí tak proto, aby prokázali, že navrženým záměrem jsou ve své právní sféře dotčeni.

Krajský soud v Praze v této fázi nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení OOP nebo jeho části. Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci OOP, aktivní žalobní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č.j. 9 Ao 1/2008-34, dostupný spolu s ostatními rozhodnutími NSS na www.nssoud.cz).

Zásady územního rozvoje se v souladu s ustanovením § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou OOP podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené ZÚR SK byly vydány zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011, a o existenci napadeného OOP tedy není sporu.

Navrhovatelka a) je městskou částí hlavního města Prahy a poukazuje na fakt, že na základě Statutu má právo i povinnost pečovat ochranu a rozvoj svého území, přičemž toto území může být zasaženo Vesteckou spojkou indukovaným dopravním zatížením a z toho plynoucími negativními důsledky. Navrhovatelka též odkázala na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudky ze dne 30.10.2008, č.j. 9 Ao 2/2008 – 82, ze dne 7.1.2010, č.j. 9 Ao 4/2009-111 a ze dne 20. 5. 2010, č.j. 8 Ao 2/2010 – 644, jež mají její aktivní legitimaci přisvědčovat. Navrhovatelka neuvádí, zda svou aktivní legitimaci odvozuje od prvního či druhého odstavce § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podle prvního odstavce tohoto ustanovení je návrh na zrušení OOP nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech OOP, vydaným správním orgánem, zkrácen.

Podle druhého odstavce je takový návrh v případě OOP vydaného krajem bez dalšího oprávněna podat i obec.

Soud dospěl k závěru, že navrhovatelka a) nemůže již ze své podstaty disponovat aktivní procesní legitimací k napadení OOP vydaného krajem, nanejvýše tak může učinit ve vztahu k OOP vydanému hlavním městem Prahou.

Důvodem je skutečnost, že navrhovatelka a) není obcí, nýbrž pouze její částí. Aktivní legitimace podle druhého odstavce tak svědčí pouze hlavnímu městu Praze a nikoliv navrhovatelce a) jako její části. Také aktivní legitimace podle odstavce prvního navrhovatelce a) nesvědčí. Z pozice městské části totiž nedisponuje vlastním majetkem ani vlastními právy v pravém slova smyslu, neboť jde o majetek a práva, jež náležejí hlavnímu městu a jí jsou svěřeny pouze do správy. Tím samozřejmě soud nechce navrhovatelce a) upírat možnost, aby realizovala práva a povinnosti, jež na ni byly Statutem, popř. přímo zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), přeneseny. To však navrhovatelka může činit pouze tam, kde je k tomu právním předpisem či Statutem výslovně zmocněna, a navíc jménem subjektu, jehož práva je pověřena prosazovat, tj. jménem hlavního města a nikoliv jménem svým (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2005, č.j. 4 As 23/2004-73, 788/2006 Sb. NSS).

Pokud navrhovatelka poukázala na určitá rozhodnutí NSS, jako účastníkovi příslušného řízení jí musí být známo, že tato rozhodnutí jsou v otázce aktivní legitimace městské části k podání návrhu na zrušení OOP zpochybněna usnesením NSS ze dne 29. 2. 2012, č.j. 3 Ao 9/2011-175, jež se domáhá překonání dosavadní judikatury u rozšířeného senátu NSS. Jak plyne ze shrnuté argumentace v předchozím odstavci, s důvody návrhu předkládajícího věc rozšířenému senátu NSS se zdejší soud shoduje, a to přinejmenším pokud mají být vztaženy na vystupování městské části hlavního města Prahy navenek vůči ZÚR SK. Na argumentaci v předkládacím usnesení proto soud v podrobnostech odkazuje. Bez ohledu na výsledek řízení před rozšířeným senátem NSS je však třeba podotknout, že právní pozice městské části hl. m. Prahy může být odlišná, pokud napadá ÚPD hl. m. Prahy, a to s ohledem na zvláštní právní úpravu projednávání s městskými částmi a obvody v § 25 až 26 Statutu. Tato právní úprava ve Statutu však nemá dopad na vztahy k sousedním krajům a obcím, tedy i vůči Středočeskému kraji. Z toho důvodu, a také s ohledem na povinnost o návrhu rozhodnout ve lhůtě 90 dnů, nepovažoval Krajský soud v Praze za vhodné řízení přerušovat a vyčkávat rozhodnutí rozšířeného senátu NSS a otázku aktivní procesní legitimace navrhovatelky a) si vyřešil sám. S ohledem na učiněný závěr o nedostatku procesní legitimace městské části hl. m. Prahy k podání žaloby na zrušení ÚPD sousedních obcí a krajů tedy soud návrh navrhovatelky a) odmítl (výrok I.).

Pokud jde o aktivní legitimaci navrhovatelů bydlících na území Prahy, není na rozdíl od úvahy odpůrce rozhodné jejich bydliště, nýbrž umístění nemovitostí, k nimž se vážou absolutní věcná práva navrhovatelů. Pro aktivní legitimaci podle § 101a odst. 1 s. ř. s. pak není bez dalšího překážkou ani ta okolnost, že dotčené nemovitosti se nacházejí mimo území regulované napadeným OOP. Jak bylo konstatováno v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS: „*Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na*

jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“

Jsou-li žalobci tvrzené účinky v ZÚR SK zakotveného záměru na okolí myslitelné a je-li takový záměr umístěn v blízkosti hranic regulovaného území, takže tyto účinky přesahují i do sousedního území, je zřejmé, že záměrem mohou být dotčeny i osoby disponující absolutními věcnými právy k nemovitostem mimo ZÚR SK regulované území. Protože nemovitosti navrhovatelů c), e) a f) se fyzicky nacházejí ve vzdálenosti pouze několika stovek metrů od napadeného záměru Vestecké spojky (v bezprostřední blízkosti hranice hl. m. Prahy se Středočeským krajem) a zatížení jejich nemovitostí hlukem a exhalacemi z tohoto záměru je při takové vzdálenosti pravděpodobné, nelze je z možnosti napadnout OOP v řízení před správním soudem vyloučit. Stejný závěr o možnosti dotčení nemovitostí navrhovatelů plánovaným záměrem lze učinit i ve vztahu k navrhovatelům ze Středočeského kraje, neboť i jejich nemovitosti se nacházejí ve vzdálenosti pouze několika stovek metrů od napadeného záměru Vestecké spojky, tj. ve vzdálenosti, která dotčení hlukem a exhalacemi nijak nevylučuje. V případě navrhovatelů b) až f) tedy soud nemá na rozdíl od odpůrce žádných pochyb o aktivní procesní legitimaci k podání tohoto návrhu.

Třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení OOP je formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Tato podmínka je splněna, přičemž odpůrce tento závěr nijak nezpochybnuje. To platí i ve vztahu k závěru, že návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

Posouzení důvodnosti návrhu

Navrhovatelé uplatnili celkem deset různých žalobních bodů s tím, že jeden z bodů dále rozdělili na několik dílčích námitek. Soud z důvodu přehlednosti na toto dělení učiněné v návrhu (shodně s vyjádřením odpůrce) navazuje.

Body 1. a 2.: Rozpor s ustanovením § 187 odst. 2 a 3 stavebního zákona

Navrhovatelé namítají, že ZÚR SK převzaly záměr Vestecké spojky z ÚP VÚC PR po uplynutí prekluzivní lhůty zakotvené v § 187 odst. 3 stavebního zákona, jež skončila dnem 31. 12. 2011. Napadené OOP totiž bylo vydáno až dne 7. 2. 2012 a nabylo účinnosti teprve 22. 2. 2012. Převzetí prekludovaného záměru do nové ÚPD podle názoru navrhovatelů není možné.

Koridor Vestecké spojky byl podle navrhovatelů navíc převzat z ÚP VÚC PR bez projednávání a vyhodnocení vlivů na životní prostředí v rozporu s § 187 odst. 2 stavebního zákona a bodem m) schváleného zadání ZÚR SK, aniž by byla splněna podmínka aktuálnosti a regionální významnosti. Z napadeného OOP nijak nevyplývá, že byla pořizovatelem prověřena aktuálnost záměru, takže tento postup je nepřezkoumatelný. V oblasti koridoru Vestecké spojky přitom došlo od nabytí účinnosti ÚP VÚC PR v roce 2006 k masivní výstavbě objektů k bydlení, ke změnám ÚPD obcí počítajícím s další rozsáhlou výstavbou a k zásadním dopravním změnám v důsledku zprovoznění jižního segmentu SOKP a zrušení východního koridoru SOKP v ZÚR hlavního města Prahy. Došlo také ke změně v provedení mimoúrovňové křižovatky (dále jen „MÚK“) Exit 4, aniž by došlo k vyhodnocení jejích vlivů na životní prostředí v rámci požadavku na hodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru.

Převzetí záměru beze změn, resp. jeho aktuálnost, je také podle navrhovatelů zpochybněna odůvodněním ZÚR SK, jež na straně 19 hovoří o případné aktualizaci převzatých záměrů dle dostupných podkladů.

K tomu odpůrce uvedl, že aktuálnost a nadmístní význam Vestecké spojky ve smyslu ustanovení § 187 odst. 2 a 3 stavebního zákona byly prověřeny projektantem před schválením zadání ZÚR SK v průběhu roku 2007, a to s kladným závěrem. Z hlediska aktuálnosti je záměr trvale sledován, o čemž svědčí pokračující příprava dokumentací a mj. i fakt, že dne 5. 10. 2012 proběhlo veřejné projednání dokumentace EIA. Rozvoj i bydlení a dalších aktivit v území potvrzuje potřebu zlepšení dopravní situace, zejména radiálních vazeb z příměstského území k cílům na území hl. m. Prahy, což Vestecká spojka umožňuje. Dokumentace ZÚR SK se připravovala od roku 2007 a kompletně byla odevzdána v prosinci 2008. Již v této dokumentaci byl ve výkresu záměrů převzatých bez věcné změny záměr Vestecké spojky zachycen. Pořizovatel na základě požadavku MŽP navíc podrobil hodnocení vlivů koncepce na životní prostředí (dále jen „SEA“) i všechny převzaté záměry včetně záměru Vestecké spojky. Nadmístní význam záměru je nepochybný, neboť Vestecká spojka spojuje významné radiální komunikace v hlavním směru na Prahu, tzn. dálnici D1 a silnici II/603 z urbanizovaného území jižně od Prahy, a umožňuje převedení dopravních toků na dálnici D1. MÚK Exit 4 a její vyhodnocení není předmětem ZÚR SK, neboť se nachází na území hl. m. Prahy a taková záležitost spadá do posouzení EIA v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí.

Navrhovatelé v replice namítli, že prověření aktuálnosti projektantem je nezákonné, neboť takové prověření má učinit krajský úřad jako pořizovatel. V ZÚR SK také není vůbec popsáno, jakým způsobem a kdy bylo toto prověření učiněno. Prověření aktuálnosti je tak nezákonné a nepřezkoumatelné. Nezákonná je také skutečnost, že ZÚR SK neřeší uspořádání MÚK, přičemž odpůrci poukazují na argumentaci NSS v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č.j. 8 Ao 2/2010-644, podle níž MÚK mají nadmístní význam a v ZÚR musí být vymezeny.

Ustanovení § 187 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že krajský úřad prověří územní plány velkých územních celků z hlediska aktuálnosti jednotlivých záměrů a splnění kritérií jejich nadmístního významu. Záměry vyhovující uvedeným hlediskům převezme bez věcné změny do návrhu zásad územního rozvoje projednaných s dotčenými orgány. Územní plán velkého územního celku a právní předpis, kterým byla vyhlášena jeho závazná část, pozbývá platnosti dnem nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro území těmito zásadami řešené.

Podle odst. 3 téhož ustanovení zásady územního rozvoje pořídí krajský úřad a vydá zastupitelstvo kraje nejpozději do 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Uplynutím této lhůty pozbývají platnosti územní plány velkých územních celků.

Podle odst. 4 téhož ustanovení krajský úřad při pořízení prvních zásad územního rozvoje zpracuje jejich zadání, které obsahuje hlavní cíle a požadavky na jejich řešení. Zadání zašle jednotlivě dotčeným orgánům, dotčeným obcím, sousedním krajům a ministerstvu, které mohou do 30 dnů po obdržení uplatnit své požadavky, včetně požadavků na vyhodnocení vlivu uplatňování zásad územního rozvoje na podmínky udržitelného rozvoje v území. Krajský úřad návrh zadání, upravený podle výsledků projednání, předloží ke schválení. Zadání pro pořízení zásad územního rozvoje schvaluje zastupitelstvo kraje.

Podle § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona se plochou nadmístního, popřípadě republikového významu rozumí plocha, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí nebo více městských částí na území hlavního města Prahy, popřípadě území více krajů.

Stavební zákon nabyl ve své převážné části účinnosti dne 1. 1. 2007, ustanovení s předsunutou či odloženou účinností se nijak nedotkly problematiky přijímání ZÚR SK (srov. § 198 stavebního zákona). Platnost územních plánů velkých územních celků včetně ÚP VÚC PR tak byla ukončena uplynutím dne 1. 1. 2012.

Ze správního spisu soud zjistil, že ZÚR SK byly schváleny usnesením zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011. Tímto usnesením byl ověřen soulad ZÚR SK s Politikou územního rozvoje ČR (dále jen „PÚR“), se stanovisky dotčených orgánů a se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“), bylo rozhodnuto o námitkách uplatněných při veřejném projednání ZÚR SK a byly vydány ZÚR SK. Veřejnou vyhláškou č.j. 000687/2012/KUSK ze dne 4. 1. 2012 pak Krajský úřad Středočeského kraje oznámil vydání ZÚR SK. Vyhláška byla na úřední desce odpůrce vyvěšena v období od 7. 2. 2012 do 23. 2. 2012. Podle připojeného záznamu o nabytí účinnosti, nabylo napadené OOP účinnosti patnáctého dne po vyvěšení, tj. dne 22. 2. 2012.

Při posouzení otázky, zda bylo možné převzít do ZÚR SK záměr Vestecké spojky z ÚP VÚC PR, soud přihlédl ke stanovisku rozšířeného senátu NSS vyjádřenému v odst. 23 a 25 usnesení ze dne 6. 3. 2012, č.j. 9 Ao 7/2011-489, 2606/2012 Sb. NSS, podle nějž: *„Stejně jako v případě právního předpisu, lze také u opatření obecné povahy rozeznat okamžik jeho "schválení", k němuž může dojít např. hlasováním zastupitelstva, okamžik "vydání", např. publikováním formou vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce, a konečně samotný okamžik nabytí účinnosti. Nejvyšší správní soud v jednom ze svých dřívějších rozhodnutí připodobnil vydávání opatření obecné povahy např. k vydávání právních předpisů obcí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS, srov. rovněž § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení))*

(...) u opatření obecné povahy, v okamžiku jeho oznamování vyvěšením veřejné vyhlášky na úřední desce, již není pochyb o tom, že opatření obecné povahy bylo vydáno a že existuje. Doba mezi vydáním opatření obecné povahy a nabytím účinnosti je pak jakousi kvazilegisvakanční lhůtou, která je stanovena objektivně ("opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky"), a po jejímž uplynutí opatření obecné povahy nabývá vždy účinnosti, aniž by na její běh mohla mít jakkoli vliv procesní aktivita účastníků předchozího řízení či nějaké jiné skutečnosti.“

Z argumentace NSS je zřejmé, že okamžikem přijetí usnesení o vydání ZÚR SK zastupitelstvem odpůrce došlo ke vzniku ZÚR SK a tímto okamžikem se tak veškeré záměry (včetně záměrů převzatých z předchozí ÚPD) staly součástí ZÚR SK. Pokud ještě před uplynutím „kvazilegisvakanční lhůty“ skončila platnost předchozí ÚPD v podobě ÚP VÚC PR, nemohlo to mít již žádný vliv na existující, avšak neúčinné ZÚR SK. V tomto mezidobí již nemůže dojít k jakékoliv úpravě obsahu přijatých ZÚR (s výjimkou změny jiným OOP či opravným OOP) a čeká se pouze na jejich vyvěšení a následné uplynutí patnáctidenní lhůty, od níž se odvíjí okamžik nabytí účinnosti ZÚR. Záměr Vestecké spojky byl tudíž do ZÚR SK převzat včas a první námitka navrhovatelů je tak nedůvodná.

Druhou námitkou se namítá, že napadené OOP má být nepřezkoumatelné, neboť z něj podle navrhovatele nevyplývá, jak odpůrce posoudil aktuálnost a nadmístní význam Vestecké spojky převzaté z ÚP VÚC PR.

Ustanovení § 187 stavebního zákona upravuje v rámci přechodných ustanovení proces tvorby návrhu ZÚR. Toto umístění v systematické části zákona je dáno tím, že má jít o jednorázový proces, který povede k prvotnímu přijetí ZÚR pro všechny kraje v ČR. Následné více či méně

pravidelné úpravy ZÚR se již mají realizovat prostřednictvím jejich aktualizace podle § 42 stavebního zákona.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu stavebního zákona, cílem úpravy v ustanovení § 187 bylo zajištění kontinuity územního plánování, neboť dřívější ÚP VÚC obsahují řadu veřejně prospěšných staveb a jiných důležitých záměrů, jejichž platnost trvá a část řešení musí být proto převzata do zásad územního rozvoje. Proto se navrhuje, že bude možné do ZÚR převzít záměry zakotvené v předchozí ÚPD. Nutnou podmínkou v tomto směru je jednak posouzení, zda není původní záměr v důsledku společenských a přírodních změn již překonán (aktuálnost) a jednak posouzení, zda povaha přebíraného záměru odpovídá nižší podrobnosti a nadmístní povaze regulace v ZÚR (nadmístnost). Dřívější ÚP VÚC totiž obsahovaly záměry až do podrobnosti odpovídající dnešním územním plánům, což bylo v minulosti oprávněně kritizováno jako zásah do práva na samosprávu jednotlivých obcí. Při přebírání záměrů tak je zapotřebí rozlišit, zda míra podrobnosti původního záměru skutečně odpovídá definici nadmístních ploch podle § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona.

Výsledkem postupu podle § 187 stavebního zákona je převzetí záměru z ÚP VÚC do návrhu ZÚR, který pak musí projít celým procesem přijímání ZÚR podle oddílu 1 dílu 3 hlavy III části třetí stavebního zákona, tj. mj. společným projednáním s dotčenými orgány, VVURÚ včetně SEA, posouzením souladu s PÚR ze strany MMR, veřejným projednáním a následným projednáním zastupitelstvem kraje. Jedinou fází, která je převzetím záměru z ÚP VÚC ušetřena, je tak pouze fáze zpracování zadání ZÚR, jež je krajský úřad povinen podle § 187 odst. 4 stavebního zákona zasílat jednotlivě dotčeným orgánům, dotčeným obcím, sousedním krajům a MMR, které mohou v následujících 30 dnech uplatňovat požadavky, včetně požadavků na VVURÚ. Pokud § 187 odst. 4 stavebního zákona hovoří o požadavcích na VVURÚ, neznamená to, že by se bylo možné bez uplatnění takového požadavku VVURÚ vyhnout. Jak totiž důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu ubezpečuje, zákon již od zadání upravuje integraci posuzování vlivů zásad jako koncepce na životní prostředí do vyhodnocování jejich vlivu na podmínky udržitelného rozvoje. Takové požadavky se proto mohou týkat kvalitativních požadavků na VVURÚ nebo otázky, na jaké faktory a záměry se má vyhodnocení zvláště zaměřit, nikoliv však samotné potřeby VVURÚ provést. Tato potřeba je jasně dána ustanovením poslední věty § 37 odst. 1 stavebního zákona, podle níž k návrhu zásad územního rozvoje je krajský úřad povinen zajistit vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území.

Z § 187 odst. 2 stavebního zákona dále plyne, že rozhodnutí o převzetí záměru se činí již v úvodních krocích procesu vedoucího k přijetí ZÚR a je povinen je učinit odpůrce, za nějž jedná jeho krajský úřad. To samozřejmě neznamená, že by podklady pro takové rozhodnutí nemohla zajišťovat pověřená odborná osoba (projektant), nicméně samotné rozhodnutí o převzetí toho kterého záměru zůstává v rukou odpůrce, resp. jeho krajského úřadu.

Podle § 40 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona musí být součástí odůvodnění ZÚR výsledek přezkoumání souladu návrhu ZÚR s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Součástí odůvodnění tedy musí být i vyhodnocení, zda převzaté návrhy jsou skutečně aktuální a nadmístního významu ve smyslu § 187 odst. 2 stavebního zákona. To nevyklučuje fakt, že s ohledem na rozsah řešené problematiky bude takové odůvodnění jen velmi stručné, popř. učiněné i v souhrnu k více záměrům, je-li to s ohledem na podobnost jejich výchozí situace ospravedlnitelné. Nemůže absentovat zcela. V případě záměru Vestecké spojky však podle soudu v odůvodnění napadeného OOP důvody, z nichž odpůrce vycházel, nalézt lze, byť je třeba odpůrci zásadním způsobem vytknout, že ze

systematického hlediska je zřejmé, že o takovou argumentaci se odpůrce vlastně ani nesnažil a napadené OOP je tak ve vztahu k této otázce přezkoumatelné jen mimoděk, shodou náhod.

Jak plyne z § 172 odst. 5 správního řádu, na nějž odkazuje návětí § 40 odst. 2 stavebního zákona, rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění OOP. Součástí odůvodnění ZÚR bylo také vypořádání podaných připomínek (v případě ZÚR SK šlo o přílohu č. 8). Protože otázka nedostatku aktuálnosti záměru byla vznesena v rámci připomínek, je na ni reagováno v rámci vypořádání těchto připomínek. V této souvislosti se odpůrce vyjádřil i k nadmístní povaze záměru Vestecké spojky. Určitá argumentace se pak objevuje i v rámci textové části odůvodnění ZÚR SK (příloha č. 2).

Jak vyplynulo z obsahu zadání ZÚR SK schváleného usnesením zastupitelstva Středočeského kraje č.j. 38-26/2008/ZK ze dne 18. 6. 2008, konkrétně z části m), odpůrce počítal s převzetím těch záměrů z ÚP VÚC PR, které splňují kritéria regionální významnosti a aktuálnosti dle § 187 odst. 2 stavebního zákona.

V návrhu ZÚR SK zpracovaném v návaznosti na schválené zadání se záměr Vestecké spojky vyskytuje již od samého počátku jako záměr převzatý. Z počátku je vymezen s jistými nesrovnalostmi, neboť v prvotním návrhu je jednou označen za silnici I. třídy (část 4.1.2.1. odst. 135 položka 34) na str. 35 návrhu ZÚR SK z listopadu 2008), jednou za silnici II. třídy [část 13 odst. 236 položka f) na str. 124 návrhu ZÚR SK z listopadu 2008], v následujících verzích je již vymezován jednotně jako silnice II. třídy. V části 7.1 v tabulce na str. 62 návrhu ZÚR SK z listopadu 2008 je Vestecká spojka (D054) označena jako stavba převzatá z ÚP VÚC PR s původním označením D011.

V odůvodnění návrhu ZÚR SK z listopadu 2008 (část 4.4.1.2, str. 38) je koridor Vestecké spojky (II/603) zařazen mezi doprovodné trasy rychlostních silnic a dálnic (bývalé silnice I. třídy), jež jsou vedeny v dnešních trasách. Na str. 84 v části 4.13 se pak uvádí, že koridor Vestecké spojky patří z hlediska etapizace mezi přednostní záměry v rámci silnic II. třídy, vybrané s cílem zlepšit dopravní vazby v Pražském metropolitním regionu, kde zatížení některých úseků II. třídy je výrazně vyšší než na řadě silnic I. třídy v jiných krajích. Konkrétně Vestecká spojka jako propojení SOKP na D1 má být významná pro vedení radiálních vazeb od jihu mimo území Kunratic a Krče v Praze. Na str. 14 v části 4.1.1. se pak v obecnosti uvádí, že z ÚP VÚC PR „byly beze změny převzaty (příp. aktualizovány dle dostupných podkladů) záměry veřejně prospěšných staveb, odpovídající úrovni ZÚR. V tabulce veřejně prospěšných staveb (...) jsou proto uvedena i jejich původní čísla.“

Stejný či obdobný text lze nalézt i v odůvodnění finálních ZÚR SK (verze z listopadu 2011) na str. 19, 34, 51 a 104. V části 4.13 odůvodnění finální verze ZÚR SK se na str. 112 a 113 dále uvádí: „Vestecká spojka je významnou součástí komunikačního systému na jižním obvodu hlavního města Prahy, umožňuje převedení radiálních vazeb od Jesenice na Pankráckou radiálu. Vestecká spojka je v principu radiální komunikací umožňující propojení jižní části Pražského regionu z prostoru Jesenice na dálnici D1, která po dokončení SOKP by neměla přenášet nadregionální dopravu včetně těžké nákladní dopravy. Těžká nákladní doprava je v koncepci vedena po SOKP. Zcela převažuje doprava osobní (hromadná i individuální), která má radiální charakter – dojížděka z příměstského území za zaměstnáním a dalšími aktivitami v Praze.“ Na str. 109 je pak v téže části pod bodem 5) uvedeno, že do souboru přednostně sledovaných záměrů jsou zařazovány „zejména stavby v území Pražského metropolitního regionu, který vykazuje největší soustředění obyvatel a aktivit. Některé z těchto

staveb jsou i na území hl. města Prahy, které především generuje zatížení dopravních sítí a to i mimořádně intenzivními vazbami s příměstským územím.“

Např. na str. 217 přílohy č. 8 ZÚR SK odpůrce k připomínce občanského sdružení STOP Vestecké spojce, jež se v podstatě shoduje s žalobním bodem č. 2, uvedl, že *„[a]ktuálnost záměru je mimořádně vysoká, neboť úsek po křižovatku se silnicí II/306 byl realizován jako přivaděč od SOKP. (...) Stavba Vestecké spojky je součástí celkové koncepce řešení dopravy umožňující vedení dopravy mimo zastavěná území Kunratic a Šeberova.“* K připomínce petičních výborů pak na str. 292 dodává, že: *„Vestecká spojka má smysl jako celek od SOKP po D1. Vestecká spojka je náhradou současné silnice II/603.“*

Uvedená konstatování lze považovat za odůvodnění aktuálnosti a nadmírnosti záměru z hlediska § 187 odst. 2 stavebního zákona. Plyne z nich, že záměr Vestecké spojky má být aktuální s ohledem na potřebu odvést intenzivní příměstskou dopravu z jižní části Pražského regionu mimo zastavěná území městských částí Praha – Šeberov a Praha – Kunratic. Nadmírní charakter je pak dán tím, že uvedená komunikace slouží k převedení radiálních dopravních vazeb mezi příměstskými obcemi Středočeského kraje na jih od Prahy a cílí na území hlavního města Prahy. Napadené OOP v tomto směru tedy nepřezkoumatelností netrpí. Nelze také dovodit, že by nebyly splněny požadavky bodu m) zadání ZÚR SK.

Pokud jde o otázku, zda je záměr Vestecké spojky aktuální i z hlediska vývoje v území, na nějž upozorňují navrhovatelé, Krajský soud v Praze sdílí názor NSS vyjádřený např. v odst. 304 rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, podle kterého: *„...vzhledem k délce procesu tvorby zásad územního rozvoje a dynamickému procesu výstavby je pochopitelné, že mapové podklady použité pro tvorbu zásad územního rozvoje nebudou nikdy zcela aktuální. Ovšem vzhledem k míře podrobnosti, s jakou jsou v zásadách územního rozvoje záměry vymezovány, není toto samo o sobě takovou vadou, která by byla v rozporu se smyslem územního plánování. Vzhledem k dynamickému procesu výstavby a změnám v krajině obsahují všechny územněplánovací nástroje aktualizací postupy právě proto, aby na tyto změny mohly reagovat.“*

Proces pořizování ZÚR je skutečně procesem dlouhodobým (v tomto případě trval od roku 2007 do roku 2012, tj. téměř 5 let) a není v něm možné neustále aktualizovat podklady, z nichž vychází, zejména pokud jde o vymezení funkčních ploch pro bytovou či administrativní výstavbu, což jsou jevy pod úrovní podrobnosti ZÚR (jsou vymezovány až v navazujících územních plánech).

Je také třeba vzít do úvahy, že posouzení aktuálnosti a nadmírnosti přebíraných záměrů se uskutečňuje v okamžiku sestavení prvotní verze návrhu ZÚR, v tomto případě tedy v listopadu 2008. Z námitek navrhovatelů není zřejmé, zda zmiňovaná rozsáhlá výstavba, resp. její záměry byly odpůrci v tu dobu již známy. Navíc není vyloučeno, že Vestecká spojka v důsledku této výstavby naopak získala na aktuálnosti, neboť tyto stavby vytvářejí poptávku po zlepšení parametrů dopravní obslužnosti uvedené oblasti. Také rozsudek NSS, č.j. 7 Ao 7/2010-133 ze dne 27. 1. 2011, kterým byla zrušena v ZÚR hl. m. Prahy východní část SOKP, byl vydán až později a tedy nemohl být při posouzení aktuálnosti záměru brán do úvahy. V tomto směru tedy argumentace navrhovatelů možnost převzetí návrhu Vestecké spojky do návrhu ZÚR SK nezpochybnila.

Krajský soud při těchto závěrech vychází také z toho, že *„[v] procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné*

rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci“ (srov. odst. 114 rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, 2552/2012 Sb. NSS). Soud se proto při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace musí řídit zásadou zdrženlivosti.

Posouzení otázky potřebnosti určitého záměru včetně posouzení jeho aktuálnosti je primárně otázkou politickou a soud do ní zasahuje jen tehdy, je-li takový závěr zjevně nesprávný a svévolný. Takové intenzity nebylo v tomto případě dosaženo.

Pokud pak navrhovatelé mají za to, že postup podle § 187 odst. 2 stavebního zákona je zpochybněn letmou zmínkou o eventuální aktualizaci dle dostupných podkladů, pak soud tento závěr nesdílí. Je totiž třeba rozlišit obsahovou (materiální) změnu navrhovaného záměru, např. změnu jeho trasování, od oprav podkladů v podobě zohlednění nové výstavby ve výkresové dokumentaci, popř. oprav výkresu bez vlivu na vlastní obsah záměru. Pouze materiální změna navrhovaného záměru vylučuje postup podle § 187 odst. 2 stavebního zákona. Navíc, s ohledem na skutečnost, že převzetím záměru se pouze přeskakuje fáze přijetí zadání ZÚR, se lze domnívat, že eventuální nezákonnost takové materiální aktualizace před převzetím záměru do návrhu ZÚR zpravidla nemůže mít vliv na zákonnost přijatého OOP, neboť tím nejsou významným způsobem dotčena práva aktérů procesu přijímání ZÚR. Navrhovatelé také neuvedli, že by k takové aktualizaci v případě Vestecké spojky skutečně došlo.

Poslední námitkou je námitka chybějícího vyhodnocení MÚK Exit 4. K tomu je nutné poznamenat, že tato MÚK se nenachází na území Středočeského kraje a nelze tak vytýkat ZÚR SK, jestliže ji podrobně nezachycují. Nachází se totiž mimo území regulované ZÚR SK. Soud se však ztotožňuje s námitkou navrhovatelů v tom směru, že existence takové MÚK, přesněji řečeno předpokládaného napojení Vestecké spojky na D1, se musí projevit v hodnocení kumulativních a synergických vlivů ZÚR SK. S ohledem na obecnost ZÚR však předmětem takového zkoumání nemůže být otázka detailního provedení MÚK, nýbrž pouze fakt, že takové propojení mezi komunikacemi je posuzovanou koncepcí plánováno. Tato námitka úzce souvisí s bodem 4.2 návrhu, kde se soud jejím vyhodnocením blíže zabývá.

Bod 3: Rozpor s § 18 a § 19 stavebního zákona

Navrhovatelé po citaci ustanovení § 18 odst. 2 a 3 a § 19 odst. 1 písm. c) až f) a odst. 2 upozorňují na skutečnost, že záměr Vestecké spojky je ve dvou klíčových bodech (křížení Vestecké spojky s D1 a se silnicí III/0032) situován na území hl. m. Prahy, přičemž tento záměr v ZÚR hl. m. Prahy vůbec není vymezen a vyhodnocen. Tyto body, kde dochází ke kumulaci vlivů tak nejsou vyhodnoceny v žádné ÚPD. Protože tyto klíčové body nejsou nikde vymezeny, není zajištěna koordinace požadavků na využívání a prostorové uspořádání území, chybí vazby na navazující dopravní síť a nemohlo tak ani dojít k řádnému vyhodnocení vlivů na životní prostředí, včetně vlivů kumulativních a synergických.

Odpůrce rozpor s ustanoveními stavebního zákona popřel. Uvedl, že ZÚR SK nemohou řešit záměry na území hl. m. Prahy, nicméně chybějící regulace v ZÚR hl. m. Prahy nemůže být důvodem pro vypuštění záměru. S ohledem na odlišný časový průběh pořizování jednotlivých ÚPD se ne vždy podaří tuto dokumentaci sladit. Záměr Vestecké spojky je však zachycen jako veřejně prospěšná stavba v územním plánu hl. m. Prahy. Samotný záměr Vestecké spojky byl v ZÚR SK podroben standardnímu VVURÚ včetně vyhodnocení SEA a

NATURA, přičemž v závěrech SEA bylo uloženo v obecnosti doložit nejpozději v procesu EIA ochranu veřejného zdraví před vlivy hluku a znečištění ovzduší.

V replice navrhovatelé oponovali, tím, že skutečnost, že část napadeného záměru není upravena ZÚR sousedního kraje je způsobena nedostatečným posouzením vlivů tohoto záměru na životní prostředí. Protože neproběhlo dostatečné a kvalitní posouzení vlivů ZÚR Prahy, NSS část těchto zásad zrušil. Pokud by byla zbylá část záměru závazně naplánována v napadeném OOP (opět po navrhovateli tvrzeném nedostatečném posouzení jejích vlivů), povede to v praxi k situaci, kdy pořizovatel ZÚR hl. m. Prahy bude muset na tuto část záměru navázat. To povede ke zcela formálnímu posuzování záměru. Tento stav zákonodárce jistě neměl v úmyslu dosáhnout, když v ustanovení § 18 odstavce 2 a 3 stavebního zákona definoval, že územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území. V situaci, kdy se určitý záměr nachází na území více krajů, pořizovatel OOP je podle navrhovatelů vázán zvýšenou „koordinační“ povinností s příslušným subjektem na území jiného kraje tak, aby dostal cílům a úkolům zakotveným v § 18 a § 19 stavebního zákona. Této povinnosti podle nich odpůrce nedostal. Navrhovatelé také nesouhlasili s tím, že jejich argumenty týkající se hlukových a rozptylových podmínek mají být z hlediska ZÚR příliš podrobnými. Odcitovali přitom z částí územně analytických podkladů Středočeského kraje, jež se těmito otázkami zabývaly.

V tomto bodě soud musí dát za pravdu odpůrci. ZÚR pořizuje každý kraj samostatně, z čehož nutně plyne, že tento proces může probíhat z časového hlediska různě. Navíc může být postižen i různými pochybeními, jež mohou vést např. k zrušení části či celých ZÚR toho kterého kraje, zatímco ZÚR sousedního kraje budou zachovány. Už z tohoto důvodu proto nelze principiálně podmiňovat zakotvení určitého záměru přesahujícího hranice kraje tím, že tento záměr je schválen v ZÚR kraje sousedního. V takovém případě by totiž nebylo možné schválit záměr zasahující do území více krajů nikdy (nebo by se muselo podařit schválit ZÚR obou krajů ve stejný den). Takový závěr je zjevně absurdní. Nic tedy nevylučuje, aby prvním, kdo takový záměr do ZÚR zakotví, byl právě odpůrce.

Právo na samosprávu a požadavky na koordinaci záměrů na území více krajů jsou dostatečným způsobem zajištěny procesem společného projednání návrhu ZÚR se sousedními kraji podle § 37 odst. 2 stavebního zákona a též posouzením ze strany MMR podle § 38 stavebního zákona. Hl. m. Praha v dvojjedné pozici kraje a obce konečně mohlo uplatnit své námitky i v souvislosti s veřejným projednáním návrhu ZÚR podle § 39 stavebního zákona. Pokud by tedy hl. m. Praha nesouhlasilo se záměrem, který počítá s návazným zakotvením záměru Vestecké spojky i na jeho území (popř. s lokalizací příslušného koridoru), nepochybně by uplatnilo své připomínky v průběhu projednávání návrhu ZÚR SK a případné rozpory by muselo vyřešit závazným způsobem MMR. Jak plyne z obsahu předloženého správního spisu, hl. m. Praha takové připomínky ve vztahu k záměru Vestecké spojky neuplatnilo (ač v jiných otázkách tak činilo) a nevzneslo ani žádné takové námitky. Lze se tedy domnívat, že se záměrem v dané podobě nejspíše souhlasí. Z toho samozřejmě plyne, že tento záměr právě s ohledem na navrhovateli uplatňovaná ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona bude muset Praha při nejbližší aktualizaci převzít do ZÚR hl. m. Prahy (nedojde-li v mezidobí ke změně podmínek v území, včetně dodatečného zjištění nerealizovatelnosti záměru v návaznosti na výsledky podrobnějších vyhodnocení SEA v případě územních plánů obcí, či EIA v souvislosti s přípravou realizace tohoto záměru).

O pravděpodobném souhlasu Prahy s tímto záměrem může svědčit i odpůrcem tvrzená okolnost, že záměr Vestecké spojky je obsažen v územním plánu hl. m. Prahy. Byť záměr

podle tvrzení navrhovatelů není obsažen v ZÚR hl. m. Prahy a proto podle této části územního plánu hl. m. Prahy nelze s ohledem na ustanovení § 55 odst. 5 stavebního zákona postupovat, nelze podle soudu v tomto specifickém případě vyvozovat, že hl. m. Praha od tohoto záměru ustoupilo. Do ZÚR hl. m. Prahy se totiž záměr Vestecké spojky projevuje jen minimálně (nanejvýš v rozsahu několika set metrů) a za těchto okolností má pro tuto ÚPD význam okrajový, na hranici zaznamenatelnosti (byť pořád jde o záměr nadmístního významu). Za těchto okolností se jeví být akceptovatelným přístupem, pokud je tento záměr zakotven nejdříve v ZÚR SK, neboť jeho převážná část se nachází právě na území odpůrce, a teprve v návaznosti na toto zakotvení bude přejet do aktualizace ZÚR hl. m. Prahy.

Nesprávný je pak závěr navrhovatelů, že vliv záměru Vestecké spojky na životní prostředí a zdraví obyvatel nemohl být vyhodnocen ve vztahu k částem nacházejícím se na území hl. m. Prahy. Pravdou ovšem je, že závěry tohoto vyhodnocení bude možné převzít (nedojde-li v mezidobí k zásadní změně podmínek v území) do vyhodnocení záměru v pozdější aktualizaci ZÚR hl. m. Prahy. K otázce řádnosti tohoto vyhodnocení opět blíže v argumentaci k bodu 4.2 návrhu.

Bod 4.1: Nerespektování požadavků MŽP a rozpor s § 10i odst. 3 zákona EIA

Navrhovatelé namítají, že odpůrce nerespektoval požadavky vznesené MŽP ve stanovisku sp. zn. 79888/ENV/07 ze dne 28. 11. 2007 (tj. ve stanovisku MŽP k návrhu zadání ZÚR SK), a to konkrétně požadavky č. 1 – zakotvení zelených pásů na hranicích s hl. m. Prahou, č. 4 – variantní řešení koridorů a jejich vyhodnocení, č. 5g – vyjmenování a jednotlivé vyhodnocení ploch a koridorů, včetně těch převzatých z ÚP VÚC, č. 5k – při vyhodnocení klást důraz na oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší (např. kumulativní vlivy lokalizace), č. 5l – vyhodnocení koridorů vzhledem k vyvolanému dopravnímu zatížení a indukované dopravě a č. 5s – vyhodnotit návrh ZÚR SK jako celek s ohledem na širší vztahy a vazby (zohlednit např. kumulativní vlivy). Nerespektování požadavků namítá podle navrhovatelů MŽP i ve svém stanovisku k návrhu ZÚR SK, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010, v němž jako zásadní připomínka je uplatněno nedostatečné vyhodnocení v rámci SEA a nedodržení všech požadavků pod č. 5a až 5u. Schválené znění SEA je v popisu koridoru Vestecké spojky totožné s textem v návrhu SEA z dubna 2011. Není brán žádný ohled na fakt, že koridor Vestecké spojky se nachází v oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší, nejsou odlišeny lokální vlivy v jednotlivých částech této stavby, nejsou vyhodnoceny kumulativní vlivy s dalšími záměry a není hodnocena dopravní zátěž včetně dopravy záměrem indukované. MŽP mělo zároveň rozporovat alibistické a neodůvodněně pozitivní závěry hodnocení a požadovat detailnější rozpracování záměrů ve vzájemné vazbě, rozhodně ne „salámovou“ metodou. Nerespektování požadavků MŽP není v napadeném OOP nijak odůvodněno. Postup odpůrce se tak podle navrhovatelů dostal do rozporu s požadavky § 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění zákona č. 186/2006 Sb. (dále jen „zákon EIA“).

Odpůrce má za to, že se porušení § 10i odst. 3 zákona EIA nedopustil. Upozorňuje na to, že § 10i odst. 1 zákona EIA stanoví, že při vyhodnocení SEA se postupuje podle přílohy stavebního zákona. Tento odkaz musí respektovat i dotčené orgány, včetně MŽP, a neměly by proto uplatňovat požadavky nad rámec zákona. K požadavku č. 1 odpůrce uvádí, že požadavek na zahrnutí koridorů pro zelené pásy nerespektuje obecnou povahu ZÚR, které na rozdíl od územních plánů obcí nevymezují jednotlivé funkční plochy, což plyne z ustanovení § 4 až § 19 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Přesto odpůrce zařadil do

výkresu I.3 oblasti se shodným krajinným typem návrh systému přírodně rekreačních vazeb území Prahy a Středočeského kraje, který má být dále rozpracován v územních plánech obcí, a textu ZÚR na str. 59 v článku 205 tyto vazby charakterizuje jako tzv. „zelené klíny“. V případě požadavku č. 4 je podle odpůrce zřejmé, že všechny záměry nemohou být řešeny ve variantách a zejména u záměrů přebíraných podle § 187 odst. 2 stavebního zákona by to bylo kontraproduktivní, neboť se jedná o záměry již vyhodnocené a schválené.

Požadavek č. 5g byl podle odpůrce splněn, neboť všechny záměry, a to i převzaté včetně koridoru Vestecské spojky, byly vyhodnoceny. Také požadavek č. 5k měl být v míře odpovídající právním předpisům splněn, nebyly však pořízeny např. rozptylové studie, neboť neodpovídají požadavkům na obsah ZÚR a SEA. Kumulativní a synergické vlivy jsou vyhodnoceny v dokumentaci SEA, a to v kapitole 5.11 a příloze č. 3 a ve výkresu č. 6. V kapitole 5.11 je uveden souhrnně přehled všech kumulativních a synergických vlivů, které lze očekávat v souvislosti s uplatněním koncepce ZÚR SK na řešeném území, v příloze č. 3 jsou barevně vyznačeny sledované složky životního prostředí, které mohou být využitím plochy/koridoru k danému účelu dotčeny. Ve výkresu č. 6 jsou tyto jevy graficky vyjádřeny.

Požadavek č. 5l je požadavkem na podrobné dopravně inženýrské vyhodnocení, jenž se nevztahuje k vyhodnocení SEA ZÚR SK danému přílohou ke stavebnímu zákonu. Vyhodnocení ZÚR SK jako celku s ohledem na širší vztahy a vazby včetně kumulativních vlivů požadované pod bodem č. 5s je, pokud jde o celkové závěry vyhodnocení SEA, obsaženo v jeho kapitole 10. Netechnické shrnutí výše uvedených údajů, v níž jsou mj. popsána možná ovlivnění jednotlivých složek životního prostředí. Širší vztahy a vazby jsou vyhodnoceny na úrovni krajské, tzn. té, která odpovídá úrovni zpracování ZÚR SK a koresponduje např. s výkresem II.2 širší vztahy odůvodnění ZÚR SK. Hodnocení obsahuje kapitola 5.12. Vyhodnocení vlivů na životní prostředí.

Navrhovatelé v replice oproti tomu argumentovali tím, že odpůrce měl a mohl zelené pásy (bod č. 1) podrobněji zpracovat v grafické části OOP. Požadavek MŽP č. 5l pak odpůrce nebyl oprávněn samostatně vyhodnotit jako nevztahující se k SEA a nezohlednit ho. O takových rozporech mělo být podle navrhovatelů vedeno dohadovací řízení podle § 136 správního řádu. V obecnosti pak navrhovatelé uvádí, že odpůrce byl na nedostatky ve vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů upozorněn v připomínkách navrhovatele a) k návrhu ZÚR SK ze dne 28. 4. 2011.

Podle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona orgány územního plánování postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro OOP vydávaná podle tohoto zákona. Stanoviska dotčených orgánů, která jsou závazným podkladem pro potřeby jiných postupů podle tohoto zákona, uplatňují dotčené orgány podle zvláštních právních předpisů a podle tohoto zákona.

Podle § 37 odst. 2 stavebního zákona krajský úřad oznámí místo a dobu společného jednání o návrhu ZÚR jednotlivě nejméně 15 dnů předem dotčeným orgánům, MMR a sousedním krajům. Dotčené orgány vyzve k uplatnění stanovisek ve lhůtě 30 dnů ode dne jednání, ve stejné lhůtě mohou sousední kraje uplatnit své připomínky.

Podle § 37 odst. 4 stavebního zákona VVURÚ projedná krajský úřad se zástupci MŽP, Ministerstva práce a sociálních věcí, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva zemědělství, Ministerstva dopravy, Ministerstva kultury, Ministerstva zdravotnictví a MMR.

Na základě VVURŮ a jeho projednání a v souladu se stanovisky dotčených orgánů nebo výsledkem řešení rozporů krajský úřad zajistí upravení návrhu ZÚR.

Podle § 4 odst. 7 věty druhé stavebního zákona, dojde-li k rozporu mezi příslušnými orgány podle tohoto zákona a dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, postupuje se podle správního řádu.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) stavebního zákona krajský úřad pořizuje ZÚR v přenesené působnosti.

Podle § 136 odst. 6 správního řádu se při řešení rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, týkajících se řešení otázky, jež je předmětem rozhodování, postupuje přiměřeně podle ustanovení o řešení sporů o příslušnost s tím, že v případě bezvýslednosti dohodovacího řízení musí být zpráva o jeho průběhu spolu s návrhy jednotlivých ústředních správních úřadů ústředním správním úřadem, na jehož návrh bylo dohodovací řízení zahájeno, bez zbytečného odkladu předložena k řešení vládě. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije na řešení rozporů s územními samosprávnými celky, jestliže se věc týká práva územního samosprávného celku na samosprávu. Ustanovení § 133 odst. 6 platí obdobně.

Podle § 10i odst. 3 věty první zákona EIA MMR a orgán kraje jako dotčené orgány ve smyslu stavebního zákona při pořizování ÚPD stanoví požadavky na obsah a rozsah SEA včetně zpracování možných variant řešení, a pokud SEA neobsahuje náležitosti podle stavebního zákona (odkaz pod čarou zde směřuje k § 19 odst. 2 stavebního zákona), jsou oprávněny požadovat jeho dopracování.

Podle § 10i odst. 5 zákona EIA schvalující orgán je povinen ve svém usnesení o schválení ÚPD zdůvodnit, jak zohlednil podmínky vyplývající ze stanoviska k SEA. Toto usnesení je povinen zveřejnit.

Soud z obsahu správního spisu zjistil, že MŽP ve stanovisku sp. zn. 79888/ENV/07 ze dne 28. 11. 2007 k návrhu zadání ZÚR SK skutečně uplatnilo požadavky uváděné navrhovatelem. Následně MŽP ve svém stanovisku k návrhu ZÚR SK, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010 v části A. bodu 4 uvedlo: „*Požadavek propojení příměstského území s územím Prahy tzv. „zelenými klíny,“ který byl vznesen odborem ochrany ovzduší k návrhu zadání ZÚR SČK, byl v předloženém dokumentu zohledněn.*“ K otázce nedostatku vyhodnocení variant nemělo MŽP připomínek. Dále v bodu 17 tučným písmem uvedlo: „*Ve Vyhodnocení vlivů ZÚR SČK na ŽP nejsou dostatečně zohledněny požadavky uplatněné v rámci stanoviska MŽP k zadání ZÚR SK ze dne 28. 11. 2007 (bod 5.). Požadujeme dopracování Vyhodnocení SEA v tomto smyslu včetně vypořádání všech bodů tj. 5 a) – 5 u). Tuto připomínku považujte za zásadní.*“ V části C komentující VVURŮ MŽP po krátké citaci ze SEA namítlo: „*S takto kategoricky (až téměř demagogicky) postaveným tvrzením, že rozvoj zejména dopravní infrastruktury je potřebný na úkor životního prostředí, se nelze ztotožnit. Proto se mluví o třech pilířích udržitelného rozvoje, které mají být v rovnováze. (...) Pravděpodobně v této fázi nelze detailně analyzovat všechny možné vazby a dopady, ovšem je potřeba požadovat detailnější rozpracování záměrů, a to především ve vzájemné vazbě, rozhodně ne „salámovou“ metodou.*“ V závěru se pak uvádí: „*Toto stanovisko nelze považovat za stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví dle zákona č. 100/2001 Sb. Stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví k návrhu ZÚR SČK bude vydáno po odstranění výše uvedených nedostatků ve vyhodnocení a po předložení upravené verze návrhu ZÚR SČK na základě vypořádaných připomínek z veřejného projednání.*“

V rámci vyhodnocení společného projednání návrhu ZÚR SK je na str. 100 ve vyhodnocení pořizovatele k bodu 17 stanoviska MŽP z 28. 11. 2007 uvedeno: „vyhodnocení vlivů ZÚR na ŽP bylo zpracováno podle obsahu, který je dán zák. předpisy (Příloha k zák. 183/2006 Sb.) a podle zadání ZÚR (schváleného zastupitelstvem kraje dne 18. 6. 2008) autorizovanou osobou; požadavky uplatněné v rámci stanoviska MŽP k zadání ZÚR (mj. body 5 a) – 5 u) byly vypořádány v rámci vyhodnocení stanovisek dotčených orgánů k zadání. Do definitivní verze zadání ZÚR byly převzaty pouze relevantní požadavky.“

Ze správního spisu dále vyplývá, že na rozdíl od jiných dotčených orgánů, s MŽP „jednání ve věci dohodnutí stanoviska dotčeného orgánu ke společnému jednání“, tedy v podstatě dohodovací řízení, s nímž počítá § 37 odst. 4 stavebního zákona, vedeno nebylo.

Dne 27. 10. 2011 vydalo pod č.j. 84529/ENV/11 MŽP stanovisko podle zákona EIA k návrhu ZÚR SK ve verzi po veřejném projednání v němž stanovilo větší množství podmínek pro následovné zpřesňování a realizaci záměrů zakotvených v ZÚR SK. Stanovisko neobsahuje požadavky na dopracování SEA ve smyslu § 10i odst. 3 zákona EIA. Žádná ze stanovených podmínek se také výslovně nedotýká původních požadavků (č. 1, 4 a 5), jejichž nesplnění navrhovatelé namítají.

Ve vztahu k připomínkám č. 1 a č. 4 Krajský soud v Praze má za to, že námitky navrhovatelů jsou nedůvodné. Ve výkresu „I.3 oblasti se shodným krajinným typem“ je skutečně šipkami zachycena lokalizace navrhovaného „systému přírodně rekreačních vazeb území Prahy a Středočeského kraje“, a to i v zájmové oblasti na části výkresu 1/2 ve směru od hranic Prahy k obci Vestec a na části výkresu 2/2 od hranic Prahy přes trasu D1 kolem severozápadního okraje Průhonic. V části 6 odst. 205 ZÚR SK je dále uvedeno, že „ZÚR dále naznačují: a) koridorové vazby v krajině („zelené klíny“)“. Není tedy pravdou, že by takové pásy nebyly v napadeném OOP zakotveny. Současně je také pravdou, že s ohledem na poměrně malé měřítko [podle § 6 odst. 2 vyhlášky č. 500/2006, o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti (dále jen „vyhláška 500/2006 Sb.“) standardně 1:100 000] se v ZÚR nemohou vymezovat funkční plochy a vyhláška 500/2006 Sb. tuto povinnost v § 6 až § 10 ve spojení s přílohami č. 4 a 5 nestanoví, resp. nevymezuje obsah ZÚR až do takové podrobnosti. V takovém případě je na uvážení pořizovatele, jaké podrobnosti v ZÚR zachytí a jaké již nikoliv. Toto posouzení samozřejmě záleží na okolnostech pořizování konkrétních ZÚR. Pokud jde o otázku nadmístního charakteru, což podle názoru soudu tzv. zelené pásy s ohledem na jejich význam pro území hl. m. Prahy jako celku splňují, a je možné je s ohledem na měřítko map reálně zachytit, měl by je pořizovatelem součástí ZÚR učinit. Jakým způsobem to však provede, je při obecnosti právní regulace obsahu ZÚR na pořizovateli. Postup odpůrce považuje soud za zcela dostačující, přičemž nemá důvod pochybovat o tom, že zachycené údaje skutečně odpovídají zeleným pásům požadovaným MŽP. Tomu odpovídá i závěr stanoviska MŽP k návrhu ZÚR SK, které považovalo tento svůj požadavek za splněný.

Soud se shoduje s odpůrcem i v tom, že požadavek variantního hodnocení záměrů převzatých z ÚP VÚC a tedy záměrů, jež již byly v minulosti s ohledem na možné varianty prověřeny, je kontraproduktivní a nerespektuje vůli zákonodárce převzít již zhodnocené varianty beze změny. Protože převzaté záměry vstupují do procesu již při formulaci návrhu ZÚR, musí projít VVURÚ včetně SEA a jejich variantní hodnocení nelze zcela vyloučit. S ohledem na okolnosti případu však musí jít o případy výjimečné, odůvodněné např. stářím ÚP VÚC, z něž je záměr přebírán, a informacemi o značné neaktuálnosti tehdejšího vyhodnocení SEA. Navíc, jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, v odst. 131-133, povinnost zpracovat varianty

návrhu koncepce (eventuálně návrh koncepce řešící variantně jednotlivé plochy a koridory) a nechat posoudit jejich vliv na životní prostředí může být pouze stanovena dotčeným orgánem na úseku posuzování vlivů na životní prostředí nebo zadáním ZÚR. Z obecného požadavku MŽP na variantní posuzování, aniž by byl přímo vztažen ke konkrétním záměrům nebo aniž by byl požadavkem vyjádřeným zcela kategoricky, nelze dovodit, že by MŽP trvalo právě na variantním posouzení záměru Vestecké spojky. Protože MŽP svůj požadavek neformulovalo kategoricky a ani jej nevztáhlo přímo na Vesteckou spojku, nemá soud za to, že by posouzení Vestecké spojky v jediné variantě odporovalo zákonu. Tomu opět odpovídá i závěr stanoviska MŽP k návrhu ZÚR SK, které nesplnění požadavku pod bodem č. 4 nenamítalo.

Poněkud odlišná situace je v případě požadavků č. 5g, 5k, 5l a 5s, které odpůrce přinejmenším zčásti zjevně nesplnil. Zde si je třeba první řadě ujasnit procesní postup při odstraňování rozporů mezi krajským úřadem a MŽP. S ohledem na výše citovaná ustanovení právních předpisů (§ 37 odst. 2 a 4 a § 4 odst. 7 stavebního zákona) je zřejmé, že v případě, kdy dotčený orgán uplatní v rámci společného jednání o návrhu ZÚR nesouhlasné stanovisko, je v situaci, kdy pořizovatel nehodlá uplatněným námitkám zcela vyhovět a ani jednání s dotčeným orgánem nevedou ke změně požadavků, nezbytné se pokusit o odstranění rozporů v rámci dohodovacího řízení vedeného podle § 136 odst. 6 správního řádu. Nedojde-li k dohodě při jednání mezi pořizovatelem a MŽP jako dotčeným orgánem, nezbyvá než věc předat k rozhodnutí vládě ČR. Krajský úřad jako pořizovatel ZÚR jedná v rámci přenesené působnosti a ústředním správním úřadem v oblasti územního plánování je MMR (srov. § 11 stavebního zákona). MŽP a krajský úřad tak nemají společný nadřízený orgán a vláda ČR je jediným orgánem oprávněným spor mezi nimi rozhodnout.

V případě MŽP je však třeba odlišit stanovisko vydávané podle § 37 odst. 2 a 4 (popř. i § 39 odst. 2) stavebního zákona a stanovisko vyjadřující se k posouzení vlivů provádění koncepce na životní prostředí a veřejné zdraví vydávané podle § 10i zákona EIA, v jehož případě zákon dohodovací řízení nepožaduje a umožňuje krajskému úřadu se od stanoviska odchýlit za předpokladu, že takové odchýlení řádně vysvětlí v rámci odůvodnění ZÚR (srov. § 10i odst. 5 zákona EIA a rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, odst. 677). V případě stanoviska MŽP vyjadřujícího se k posouzení vlivů provádění koncepce na životní prostředí a veřejné zdraví totiž zákonodárce z ne zcela jasných důvodů postavení MŽP oproti ostatním dotčeným orgánům oslabuje a umožňuje pořizovateli ZÚR se od jeho požadavků odchýlit, aniž by bylo vyvoláno dohodovací řízení. Pokud přitom požadavku dohodovacího řízení nepodléhá vlastní stanovisko podle § 10i zákona EIA, je logické, že mu nemohou podléhat ani stanoviska „předběžná“, jež se problematice SEA věnují.

Protože požadavky č. 5g, 5k, 5l a 5s se vztahovaly právě k posouzení vlivů provádění koncepce na životní prostředí a veřejné zdraví, nebyl krajský úřad neshodu s MŽP povinen řešit prostřednictvím dohodovacího řízení. K takovému řízení by musel přistoupit pouze v případě neshod vztahujících se k vlastnímu textu návrhu ZÚR a k částem VVURÚ mimo SEA. To se dotýká mj. požadavků č. 1 a 4, u nichž však neshody nevznikly. Procesní postup odpůrce byl tedy správný.

Pro zákonnost napadeného OOP je tak klíčové především to, zda se požadavky č. 5g, 5k, 5l a 5s projeví v „konečném“ stanovisku MŽP podle § 10i zákona EIA a zda se s nimi eventuálně odpůrce řádně vypořádal v odůvodnění ZÚR SK. V případě, že MŽP od těchto požadavků ustoupilo, je také podstatné, zda tyto požadavky v „konečném“ stanovisku MŽP podle § 10i zákona EIA zaznít měly (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, odst. 547 až 550). Eventuální pochybení při

zohlednění požadavků č. 5g, 5k, 5l a 5s v samotném návrhu zadání či v původním návrhu ZÚR SK nemůže mít bezprostředně vliv na zákonnost OOP (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, 2266/2011 Sb. NSS, odst. 126).

Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, MŽP v „konečném“ stanovisku, č.j. 84529/ENV/11 MŽP, ze dne 27. 10. 2011 nesplnění požadavků č. 5g, 5k, 5l a 5s uplatněných v původním stanovisku k návrhu zadání ZÚR nevytklo a ani v něm neuplatnilo tomu odpovídající podmínky. Proto ani odpůrce neměl důvod se s nesplněním požadavků stanoviska k návrhu zadání ZÚR vypořádávat v odůvodnění ZÚR SK. Tato námitka navrhovatelů je tedy nedůvodná. K obsahu konečné verze SEA a ZÚR SK blíže v bodu 4.2.

4.2 a 4.3: Neposouzení kumulativních a synergických vlivů a absence vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci

V tomto bodě navrhovatelé v návaznosti na předchozí bod namítají, že zpracovaná SEA k ZÚR SK neobsahuje posouzení kumulativních a synergických vlivů, čímž se dostává do rozporu s ustanovením § 2 zákona EIA, bodem 5 přílohy ke stavebnímu zákonu a bodem f) přílohy č. I směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2001/42/ES, o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (dále jen „směrnice SEA“). Kapitulu 5.11 na str. 158 SEA nelze za takové vyhodnocení považovat, neboť neobsahuje hodnocení jednotlivých záměrů, u nichž jsou předvídané kumulativní a synergické vlivy s dalšími záměry. Takové vyhodnocení se musí týkat záměrů současných i plánovaných, a to pro nejhorší možnou variantu z pohledu životního prostředí. Tento požadavek obsahovalo i stanovisko MŽP k návrhu ZÚR SK, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010 v bodech 5k a 5s. V případě Vestecké spojky se nedostatek projevuje velmi citelně, neboť podle navrhovatelů nebyly posouzeny kumulativní a synergické vlivy tohoto záměru včetně MÚK Exit 4 spolu se záměry ZKZP, propojovací komunikace Exit 4 – Formanská, administrativní a obytný soubor Praha – Újezd, koridor vodovodního řádu V14 z vodojemu Jesenice na jihovýchod Prahy, koridor vedení 110 kV E15 v trase Chodov – Uhřetěves, napojení D3 na SOKP v blízkosti Vestecké spojky, rozšíření kontejnerového překladiště Metrants, obytná zóna Průhonice, Tesco Šeberov a záměry masivní obytné výstavby ve Vestece, Jesenicích, Šeberově a Průhonících. Již dnes se podle navrhovatelů oblasti Šeberova, Průhonice a Újezdu stabilně nachází v oblasti se zhoršenou kvalitou ovzduší a jsou zde překračovány závazné hygienické limity hluku, přičemž podle oficiálních údajů z Dopravně inženýrských podkladů by se jen v místě křížení Vestecké spojky s D1 na MÚK Exit 4 měly kumulovat účinky 110 160 vozidel na D1 se 41 470 vozidly na Vestecké spojnici v části k ZKZP. ZÚR přitom neobsahuje posouzení a vyhodnocení MÚK Exit 4. Vestecká spojka je přitom hodnocena jako jeden koridor, i když se vlivy u záměrů liniových staveb mohou v jednotlivých částech území lišit. Koridor v různých částech prochází industriálně urbanizovaným územím, nezastavěným územím, zastavěným územím s velmi blízkou obytnou zástavbou i územím s přírodními funkcemi. Tabulkové hodnocení koridoru je paušální, je provedeno jedním číslem či údajem a je tak naprosto bez vypovídací hodnoty. Takové vyhodnocení podle navrhovatelů znemožňuje dotčené veřejnosti a dotčeným orgánům s jeho závěry efektivně polemizovat, neumožňuje soudní přezkum a nemůže ani dostát účelu vyslovenému v § 1 odst. 3 zákona EIA, tj. poskytnout objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí a v odpovídajícím rozsahu informovat veřejnost o vlivech koncepce na životní prostředí.

Odpůrce i ve vztahu k bodům 4.3 až 4.6 souhrnně namítá, že navrhovatelé účelově zaměňují hodnocení EIA s hodnocením SEA, jež je hodnocením koncepčním a odpovídá měřítku posuzované koncepce (tj. 1:100 000). V ZÚR SK jako koncepci ještě není přesně stanoveno umístění stavby, ale jen koridor jejího vedení (u Vestecké spojky široký 180 m),

aby se v případě prokázání negativních vlivů v procesu EIA mohlo přistoupit ke změně umístění stavby v rámci koridoru. Teprve pokud by zjištěný negativní vliv nebylo možné odstranit stavebními úpravami či přemístěním v rámci koridoru, došlo by k vyřazení záměru ze ZÚR při nejbližší aktualizaci. Navrhovatelé se domáhají uvedení detailních skutečností, jež však vyplynou až z detailní znalosti umístění záměru a nelze je tedy v této fázi uvést. V případě Vestecké spojky k posouzení EIA již došlo a nebyl prokázán neodstranitelný vliv, naopak v části již bylo vydáno souhlasné stanovisko MŽP a v další části bylo jeho vydání posudkem doporučeno. Eventuální možnost převzetí informací z EIA do ZÚR neodpovídá měřítku zpracování koncepce a vedla by k její nekonzistentnosti. Proto též zákonodárce přijal přílohu stavebního zákona, jež stanoví náležitosti SEA.

V replice navrhovatelé uvedli, že si jsou vědomi rozdílné míry podrobnosti posuzování vlivů v procesu SEA a v procesu EIA. Argumentace odpůrce, že podrobnější posouzení proběhne až v rámci EIA, kdy bude záměr upraven a případně v další aktualizaci napadeného OOP vypuštěn, odporuje logice právních předpisů a principům postupu správních orgánů. Bylo by neefektivní ZÚR plánovat záměry, jejichž vlivy by nebyly dostatečně konkrétně a komplexně posouzeny a musely by proto být následně ze schválených ZÚR vypouštěny, protože by jejich negativní vlivy byly shledávány až ex post, v územním řízení a podkladech pro jeho vydání (stanovisko EIA). Odpůrcem popisovaný postup tak zcela obrací logiku územního plánování. Z judikatury NSS také podle navrhovatelů plyne, že k posouzení kumulativních a synergických vlivů má dojít právě ve fázi přijímání ZÚR a že v souvislosti s procesem EIA již nezní otázka, zda záměr realizovat, ale otázka jak jej realizovat. Nelze tedy odsouvat takové vyhodnocení do dalších fází pořizování ÚPD či až na posouzení EIA, neboť by to podle navrhovatelů bylo neefektivní a zcela by to obracelo logiku územního plánování. Na toto vyhodnocení přitom nemůže mít vliv administrativní územní členění. Navíc koridor o šíři 180 m je v silně urbanizovaném území poměrně úzký a s ohledem na předpokládané vlivy posuny o několik desítek metrů tam či onam v rámci zakotveného koridoru nemohou z podstaty věci (šíření hlukových vln a znečišťujících látek v ovzduší) znamenat zmírnění tohoto vlivu.

Podle § 1 odst. 3 zákona EIA je účelem posuzování vlivů na životní prostředí získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Tento podklad je jedním z podkladů v řízeních podle zvláštních právních předpisů.

Podle § 10i odst. 1 zákona EIA se při posuzování vlivů ÚPD na životní prostředí postupuje podle stavebního zákona a v rozsahu podle odstavců 2 až 5; předkladatel je pořizovatel ÚPD.

Podle odst. 3 téhož ustanovení MŽP jako dotčený orgán ve smyslu stavebního zákona při pořizování ÚPD stanoví požadavky na obsah a rozsah SEA včetně zpracování možných variant řešení, a pokud SEA neobsahuje náležitosti podle stavebního zákona (poznámka pod čarou zde odkazuje na § 19 odst. 2 stavebního zákona), je oprávněno požadovat jeho dopracování.

Podle § 19 odst. 2 stavebního zákona je úkolem územního plánování také vyhodnocení vlivů ZÚR na vyvážený vztah územních podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území (dále jen "vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území"); jeho součástí je posouzení vlivů na životní prostředí zpracované podle přílohy k tomuto zákonu a posouzení vlivu na evropsky

významnou lokalitu nebo ptačí oblast, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem takovýto vliv nevyloučil.

Příloha ke stavebnímu zákonu, jež odkazuje na § 19 odst. 2 stavebního zákona pod nadpisem „Rámcový obsah vyhodnocení vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje a územního plánu na životní prostředí pro účely posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí (Část A vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území)“ stanoví náležitosti SEA vztahující se na posouzení ZÚR a pod bodem 5 vyžaduje, aby bylo uvedeno:

5. Zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant ÚPD, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných; hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, biologickou rozmanitost, faunu, floru, půdu, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení.

Podle čl. 5 odst. 1 směrnice SEA, pokud je podle čl. 3 odst. 1 vyžadováno posouzení vlivů na životní prostředí, vypracuje se zpráva o vlivech na životní prostředí, ve které se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z provádění plánu nebo programu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům a zeměpisné oblasti působnosti plánu nebo programu. Informace vyžadované za tímto účelem jsou uvedeny v příloze I.

Příloha I směrnice SEA v podstatě odpovídá ustanovením přílohy ke stavebnímu zákonu. Pod písm. f) konkrétně mezi informace, které mají být poskytnuty podle čl. 5 odst. 1 zahrnuje možné významné vlivy¹⁾ na životní prostředí, včetně vlivů na otázky jako jsou biologická rozmanitost, obyvatelstvo, lidské zdraví, fauna, flóra, půda, voda, ovzduší, klimatické faktory, hmotné statky, kulturní dědictví včetně architektonického a archeologického dědictví, krajina a vzájemný vztah mezi výše uvedenými faktory. Poznámka pod čarou pak stanoví, že významné vlivy by měly zahrnovat sekundární, kumulativní, synergické, krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé, trvalé a přechodné, pozitivní a negativní vlivy.

Jak podrobně NSS vysvětlil v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, v odst. 57 až 90, vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v SEA nemůže být pouze formální a nemůže se omezovat pouze na prostou identifikaci těchto vlivů bez jejich skutečného vyhodnocení, jež je předpokladem pro přijetí potřebných kompenzačních opatření. Krajský soud na toto odůvodnění odkazuje a plně se s ním ztotožňuje.

Krajský soud v Praze přitom vědomě odkazuje i na odstavce, jež konstatují skutkový stav v případě ZÚR Jihomoravského kraje. Jak totiž zjistil ve správním spise vztahujícím se k napadeným ZÚR SK, postup krajského úřadu odpůrce při vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA byl v podstatě shodný jako postup Krajského úřadu Jihomoravského kraje, snad jen s tou odlišností, že vlastnímu vyhodnocení v případě ZÚR SK nepředcházelo v případě Vestecké spojky ani zpracování územních studií či hodnocení vlivů na veřejné zdraví.

Má-li hodnocení kumulativních a synergických vlivů v souladu s bodem 5 přílohy stavebního zákona obsahovat 1) popis vhodné metodologie, 2) zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být negativně ovlivněny, 3) identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, 4) posouzení těchto vlivů, 5) vymezení kompenzačních opatření a 6) stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů, SEA

zpracovaná k ZÚR SK selhává jak v popisu metodologie vyhodnocení vlivů, tak v jejich posouzení. V důsledku toho pak je zpochybněna i správnost a úplnost vymezení kompenzačních opatření a možnost relevantně monitorovat tyto vlivy v budoucnu.

Nad závěry vyřčené NSS zdejší soud dodává ve shodě s navrhovateli, že VVURÚ včetně posouzení kumulativních a synergických vlivů nemůže přehlížet existenci záměrů a chráněných zájmů mimo řešené území, stejně jako nemůže přehlížet existenci záměrů již realizovaných. Vlivy záměrů totiž nikdy nekončí na administrativní hranici kraje. Posouzení kumulativních a synergických vlivů si navíc musí zachovat určitou míru přezkoumatelnosti, z čehož plyne potřeba, aby bylo možné určit, nejen jaké složky životního prostředí mohou být dotčeny, ale také kumulace jakých plánovaných, resp. již realizovaných záměrů byla v tom kterém místě zvažována. Tam, kde kumulativní a synergické vlivy nejsou znázorněny, je třeba určit, že takové vlivy nebyly zjištěny, popř. že takové vlivy jsou z hlediska ZÚR nevýznamné. To lze učinit i obecně ke všem nevyznačeným záměrům, avšak v případech, kde mohou vznikat pochybnosti, zejména tam, kde byly v tomto směru uplatňovány námitky a připomínky, je třeba takový závěr vysvětlit i konkrétně.

Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č.j. 8 Ao 2/2010-644, 2106/2010 Sb. NSS, smyslem vyhodnocení je získat informace ve vztahu k působení záměru na životní prostředí jako celku. Toto komplexní hodnocení by však mělo být mj. výsledkem posouzení vlivů jednotlivých segmentů záměru na jednotlivá dotčená území. Je zřejmé, že vlivy liniových staveb se v různých částech území liší a každý úsek záměru má nutně specifické vlivy na lokální prostředí. Rozlišení vlivů z hlediska jejich lokalizace je tedy pro přezkoumatelnost SEA klíčové.

Na rozdíl od navrhovatelů se však Krajský soud v Praze domnívá, že v případě Vestecké spojky jsou skutkové okolnosti případu odlišné oproti případu SOKP, ve vztahu k němuž byly shora uvedené závěry NSS učiněny. Rozlišení vlivů jednotlivých úseků záměru na životní prostředí (tj. posouzení vlivů podle lokalizace) nesmí být v rozporu s právními předpisy předepsanou menší mírou podrobnosti ZÚR. V případě rozsáhlých záměrů typu D3 či SOKP je rozlišení podle dílčích částí záměru možné a tedy i nutné, v případě záměru Vestecké spojky o délce nepřesahující 5 km, tj. 5 cm v měřítku grafické části ZÚR, by však takové rozlišení bylo prakticky nerealizovatelné. Takový požadavek se jasně stává absurdním, vezme-li se do úvahy fakt, že by ve stejném detailním rozlišení musely být vyhodnocovány všechny záměry zakotvené v ZÚR SK. Při posuzování vlivů záměrů podle lokalizace proto lze rozlišovat pouze taková specifika dílčích částí záměrů, jež se projevují na území přesahujícím území několika jednotlivých obcí, tedy specifika regionální povahy. Přitom samozřejmě platí, že čím významnější hrozba působení na složky životního prostředí, tím vyšší požadavek na podrobnost zachycení specifík jednotlivých částí záměru. Vestecká spojka však není natolik rozsáhlým záměrem s natolik rozsáhlými oblastmi lokálně se odlišujících vlivů na okolí, aby v měřítku ZÚR SK bylo nezbytné provést vyhodnocení vlivů na životní prostředí v rozlišení podle dílčích částí jeho trasy.

Jak bylo dále uvedeno v rozsudku NSS ze dne 20. 5. 2010, č.j. 8 Ao 2/2010-644, 2106/2010 Sb. NSS, smyslem posuzování vlivů na životní prostředí je mj. poskytnout dotčeným subjektům dostatek odborných informací o možných vlivech koncepce na životní prostředí. Proto je třeba i v případě SEA trvat na jeho přezkoumatelnosti. Obsahové nároky nemohou z podstaty věci odpovídat požadavkům stanoveným pro přezkoumatelnost rozhodnutí. Přesto lze trvat na tom, aby byly z vyhodnocení zřejmé jeho závěry a způsob, jakým bylo těchto závěrů dosaženo.

V případě Vestecké spojky se SEA v tabulce v příloze č. 3 omezuje pouze na konstatování, že tento záměr nebude vykazovat kumulativní a synergické vlivy na žádnou ze sledovaných složek životního prostředí (tj. obyvatelstvo a památky, povrchové a podzemní vody, přírodu a krajinu, geologické poměry a zdroje nerostných surovin a na půdní fond). Takový závěr na první pohled budí ve světle námitek navrhovatelů vážné pochybnosti, přičemž metodika zpracování vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů nedává soudu jakoukoliv možnost rozklíčovat, na základě jakých úvah odpůrce k takto spornému závěru dospěl. Již při pohledu na mapové výkresy je totiž zjevné, že právě na Vestecké spojnici dojde v budoucnu ke kumulaci dopravní zátěže vyplývající z vlastní funkce Vestecké spojky (spojení D1, SOKP, okolních obcí a hl. m. Prahy) s dopravou přivedenou plánovanou dálnicí D3. Pravděpodobná je i kumulace plynoucí z vymezení rozvojové oblasti kolem Prahy (OB1), tj. oblasti, v níž v budoucnu (ostatně jako doposud) bude docházet k intenzivní výstavbě jak objektů pro bydlení, tak i administrativních a logistických komplexů. Proč se odpůrce domnívá, že doprava související s D3 a doprava vyvolaná intenzivním rozvojem příměstské oblasti na jihovýchod od Prahy nevyvolá v oblasti Vestecké spojky kumulativní účinky na životní prostředí, zejména pak na obyvatelstvo a jeho zdraví, nelze zjistit. Nejasná je také otázka možné kumulace vlivů souběžného záměru vodovodního řádu V14 a Vesteckou spojnici křížícího záměru vedení vysokého napětí E15. Je také otázkou, zda odpůrce vzal do úvahy eventuální vliv rozvojových oblastí a koridorů vymezovaných v ZÚR hl. m. Prahy, jež by mohly generovat kumulativní či synergickou zátěž v oblasti Vestecké spojky, a zda také bral v úvahu účinky záměru Vestecké spojky na obyvatelstvo a životní prostředí v přilehlém území hl. m. Prahy. Nic z toho nelze z provedeného posouzení zjistit.

Při vyhodnocení záměru Vestecké spojky nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že samotná existence záměru vyvolává určitou dopravní zátěž (připomínka MŽP k návrhu zadání č. 51, jež má dopad na SEA jako celek, nejen na otázku posouzení kumulativních a synergických vlivů), neboť nová výhodnější trasa přiměje k jízdě automobilem i osoby, které by jinak s ohledem na dosavadní nevýhodnost spojení vůbec tímto způsobem necestovaly. Přirozeně také bude vyvolána nová výstavba v okolí Vestecké spojky, jež přinese další nové automobily v dané oblasti. Soud není schopen posoudit, nakolik přesně lze odhad takto indukované dopravní zátěže na úrovni ZÚR učinit, nemá však pochyb o tom, že k vyvolání indukované dopravní zátěže může dojít. Má-li proces vyhodnocení vlivů ZÚR být funkční, nemůže pravděpodobný vznik indukované dopravy ignorovat jen z toho důvodu, že vyčíslení takového zatížení není detailní a přesné. Zásada předběžné opatrnosti si vyžaduje, aby i tento faktor byl vzat do úvahy, byť to v dané fázi eventuálně bude jen v přibližném rozsahu s tím, že v rámci odhadovaného rozmezí je třeba se přiklonit spíše k horní hranici tohoto rozmezí.

V důsledku takto neúplně zjištěného skutkového stavu nemůže soud ani posoudit otázku, zda při rozhodování o zakotvení záměru Vestecké spojky do ZÚR SK neupřednostnil odpůrce neodůvodněně a svévolně pouze jeden z pilířů územního plánování vymezených v § 18 odst. 1 stavebního zákona, tj. např. hospodářský rozvoj na úkor příznivého životního prostředí a soudržnosti společenství obyvatel daného území a nemůže relevantně posoudit námítky navrhovatelů v tomto směru. Být soud může takové hodnocení provádět s ohledem na zásadu zdrženlivosti pouze v omezeném rozsahu, přesto mu taková možnost musí být zachována. Skutkový stav, z něž odpůrce při přijetí ZÚR SK vycházel, postrádá v důsledku takto neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA oporu ve skutkových zjištěních, přičemž jde o nedostatek ve skutkových zjištěních zásadní, u něž s ohledem na jeho rozsah a odbornou povahu nepřichází do úvahy jeho doplnění v řízení před

soudem. Byl tak naplněn důvod pro zrušení napadené části ZÚR SK i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Na rozdíl od navrhovatelů však soud opět podotýká, že nelze přehlížet obecnost ZÚR, jež se nezabývají vymezením dílčích funkčních ploch. Proto otázku konkrétních záměrů typu ZKZP či masivní výstavby v navrhovateli vyjmenovaných obcích lze na úrovni ZÚR prakticky sledovat pouze optikou vymezované rozvojové oblasti v ZÚR, neboť vlastní realizace těchto záměrů je příliš podrobným jevem, jenž může být zohledňován spíše až v rámci eventuální SEA k územním plánům obcí či EIA k realizaci těchto záměrů. Totéž se pravděpodobně týká např. i záměrů Tesco Šeberov a kontejnerového překladiště v Uhřetěvsi, ledaže by ze ZÚR hl. m. Prahy a dalších informací plynulo, že jde o tak rozsáhlé záměry s natolik významným potenciálem vlivů na životní prostředí, že jejich význam lze označit za nadmístní.

Pokud jde pak o tabulkové vyhodnocení vlivů záměru Vestecké spojky na životní prostředí, SEA k ZÚR SK na str. 26 přílohy č. 2.1 uvádí u této stavby s označením D054, že

- vliv na obyvatelstvo (ovzduší) je mírně pozitivní (+1) s tím, že dochází k částečnému překryvu s oblastí se zhoršenou kvalitou ovzduší, přičemž plánovaná komunikace odvede část dopravy z obcí Jesenice a Vestec, kde lze očekávat snížení imisní i hlukové zátěže
- vliv na přírodu a krajinu je mírně negativní (-1) přičemž v poznámce se odkazuje na územní systém ekologické stability (dále jen „ÚSES“) a regionální biokoridor v navazujícím úseku
- vliv na vodu nebyl shledán (0)
- vliv na geologické poměry a zdroje nerostných surovin nebyl shledán (0)
- vliv na zemědělský půdní fond (dále jen „ZPF“) je mírně negativní (-1) v důsledku záboru půd průměrné a podprůměrné kvality
- vliv na půdy určené k plnění funkcí lesa (dále jen „PUPFL“) nebyl shledán (0)
- vliv na kulturní a historické hodnoty nebyl shledán (0)

V závěru se pak uvádí, že při vymezení koridoru v navazující ÚPD a v rámci posuzování vlivu záměru na ŽP (EIA/SEA) bude třeba věnovat pozornost zejména minimalizaci vlivů na kvalitu obytného prostředí, zajištění prostupnosti silničního tělesa v místě křížení s regionálním biokoridorem a minimalizaci rozsahu záboru ZPF.

V úvodu na str. 5 SEA se vysvětluje, že parametr (0) značí, že v měřítku zpracování nebyl identifikován negativní vliv na danou složku životního prostředí, resp. na základě expertního odhadu zpracovatel nepředpokládá ovlivnění sledovaných environmentálních limitů/charakteristik.

V části 5.12 Hodnocení vlivů přesahujících hranice kraje se na str. 161 u Vestecké spojky uvádí, že realizace stavby přispěje ke snížení intenzity tranzitní dopravy na území hl. m. Prahy. V důsledku realizace stavby dojde k záboru ZPF a ovlivnění krajinného rázu oblasti.

Výše citované hodnocení vlivů Vestecké spojky nepovažuje soud za paušální a nepřezkoumatelné, jak dovozují navrhovatelé. Neomezuje se pouze na číselnou hodnotu, ale uvádí i komentář, proč zpracovatel SEA k takovému hodnocení dospěl. Komentář tak chybí pouze tam, kde vliv shledán nebyl. S ohledem na rozměry záměru ve srovnání s měřítkem

ZÚR SK přitom soud nepovažuje za nezbytné, aby tyto vlivy byly vyhodnocovány zvláště pro dílčí části záměru. Daný rozsah odůvodnění, byť stručný, je při zohlednění rozsahu dokumentu, jakým jsou ZÚR a k nim zpracovaná SEA, dostačujícím pro vydání OOP ve smyslu požadavku § 1 odst. 3 zákona EIA. Jak z obsahu SEA dále plyne, tvrzení navrhovatelů, že nejsou brány do úvahy vlivy záměru mimo území regulované ZÚR, není pravdivé. Naopak je v SEA poukazováno na pozitivní vliv na snížení tranzitní dopravy a na zásah do krajinného rázu a ZPF na území Prahy.

Bod 4.4: Nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví

Navrhovatelé namítají, že v rozporu s ustanovením § 2 zákona EIA a přílohou I směrnice SEA dokumentace SEA k ZÚR SK neobsahuje vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví.

Odpůrce setrvává na tom, že navrhovatelé zaměňují posouzení SEA s mnohem podrobnějším posuzováním EIA a že ve fázi pořizování ZÚR nejsou dostatečné informace pro takové posouzení.

Podle § 2 zákona EIA se posuzují vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti.

Podle písm. f) přílohy I směrnice SEA konkrétně se mezi informace, které mají být poskytnuty podle čl. 5 odst. 1 zahrnují možné významné vlivy na životní prostředí, včetně vlivů na otázky jako jsou biologická rozmanitost, obyvatelstvo, lidské zdraví, fauna, flóra, půda, voda, ovzduší, klimatické faktory, hmotné statky, kulturní dědictví včetně architektonického a archeologického dědictví, krajina a vzájemný vztah mezi výše uvedenými faktory.

Bod 5 přílohy ke stavebnímu zákonu požaduje, aby došlo ke zhodnocení vlivů na obyvatelstvo, biologickou rozmanitost, faunu, floru, půdu, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení.

Směrnice SEA je v českém právním řádu provedena zejména ustanoveními zákona EIA a stavebního zákona. Konkrétně písm. f) přílohy I směrnice SEA je transponováno bodem 5 přílohy ke stavebnímu zákonu. Jak se však při podrobném zkoumání ukazuje, tato transpozice je nedokonalá, neboť výslovně nepožaduje posouzení vlivů na lidské zdraví, ač písm. f) přílohy I směrnice SEA takový požadavek na členské státy jednoznačně vznáší. Jak ovšem navrhovatelé správně namítají, nelze přehlédnout též obecné ustanovení § 2 zákona EIA, které nepochybně lze vztáhnout jako výkladový princip i na ustanovení § 10i zákona EIA a na přílohu stavebního zákona. Vedle toho také nelze přejít bez povšimnutí povinnost eurokonformního výkladu právních předpisů, jež provádí ustanovení unijního práva. Proto je třeba požadavek bodu 5 přílohy stavebního zákona na posouzení vlivů na obyvatelstvo vykládat širěji tak, že zahrnuje i povinnost posoudit vlivy na lidské zdraví.

SEA zpracovaná k ZÚR SK však posouzení vlivů koncepce na lidské zdraví neobsahuje, a to ani v jako součást posouzení vlivů na obyvatelstvo. Letmé zmínky v části 2.1 na str. 32-38 a části 4.1 na str. 83 o výši imisních limitů pro ochranu zdraví lidí a v části 2.8 na str. 72-75 o hlukových limitech a jejich plnění takovým uceleným posouzením podle soudu být nemohou. Totéž platí i o zmínce o vlivech na obyvatelstvo v části 5.10 na str. 157-158. Nic nového pak nepřináší netechnické shrnutí v části 10. 2. Tyto části totiž principiálně věnují

pozornost vlivům na životní prostředí, jež jsou pochopitelně poměřovány zejména za pomoci hygienických limitů pro různé škodliviny a pro hluk. Nevěnují se však již dále dopadům koncepce na zlepšení či zhoršení zdravotního stavu populace a na souvislosti mezi jednotlivými škodlivými vlivy a zdravotním stavem obyvatel. Chybí kvantitativní a kvalitativní analýza závažnosti jednotlivých zdravotních problémů a míry jejich ovlivnitelnosti prostřednictvím koncepce, včetně z toho plynoucího určení priorit pro územní plánování z tohoto hlediska.

Je tedy třeba konstatovat, že skutkový stav, z něž odpůrce při přijetí ZÚR SK vycházel, postrádá v důsledku zcela chybějícího posouzení vlivů koncepce na lidské zdraví oporu ve skutkových zjištěních, přičemž jde o nedostatek ve skutkových zjištěních zásadní, u něž s ohledem na jeho rozsah a odbornou povahu nepřichází do úvahy jeho doplnění v řízení před soudem. Byl tak opět naplněn důvod pro zrušení napadené části ZÚR SK i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Bod 4.5: K SEA nebylo vydáno stanovisko MŽP

V tomto bodě navrhovatelé namítají porušení § 10g zákona EIA způsobené údajně tím, že MŽP své stanovisko k SEA vydalo dne 27. 10. 2011, zatímco přílohou ZÚR SK je SEA datovaná až k měsíci listopadu 2011.

Odpůrce se hájí tím, že před předložením dokumentace zastupitelstvu Středočeského kraje musela proběhnout redakční úprava v podobě odstranění formálních chyb (překlepy, formátování odstavců apod.). Že nešlo o obsahové změny, lze zjistit porovnáním verze „listopad 2011“ a veřejně projednávané verze „březen 2011“.

S ohledem na již konstatované obsahové vady SEA je potřeba řešení této námítky již nadbytečná, neboť bude třeba zpracovat novou SEA, odpovídající zákonným požadavkům jak v oblasti posouzení synergických a kumulativních vlivů, tak v oblasti vlivů na lidské zdraví. Soud však pro úplnost konstatuje, že si od MŽP vyžádal text SEA, k němuž bylo vydáno stanovisko podle § 10i zákona EIA (nikoliv § 10g, jak uvádí navrhovatelé – jeho aplikace je v podstatě vyloučena speciálním ustanovením § 10i odst. 1 zákona EIA) a při zběžném srovnání zaměřeném především na části dotýkající se Vestecké spojky a pojednání o kumulativních a synergických vlivech zjistil, že text zasláný elektronicky MŽP je shodný s verzí SEA z března 2011 a oproti konečné verzi z listopadu 2011 se skutečně liší pouze formátováním, v důsledku čehož je verze z listopadu 2011 cca o 2 strany delší. Rozdílů soud neshledal ani v grafické části SEA. Tato námitka navrhovatelů by tak byla neúspěšná.

Bod 4.6: Věcná nesprávnost posouzení

Touto námítkou se soud blíže nezabýval, neboť posouzení vycházející z nedostatečně zjištěného skutkového stavu samozřejmě může být stíženo nesprávností. Zabývat se touto otázkou je za tohoto stavu nadbytečné.

Bod 5: Absence potvrzení o odstranění nedostatků ze strany MMR

Navrhovatelé poukazují na přílohu č. 3 k posouzení návrhu ZÚR SK ze strany MMR ze dne 17. 1. 2011, č.j. 44 140/2010-81/1226, jež obsahuje seznam celkem 71 nedostatků napadeného OOP. Pořizovatel ZÚR porušil § 38 odst. 4 stavebního zákona, neboť po zapracování příslušných úprav do návrhu ZÚR si nevyžádal potvrzení MMR, že tyto nedostatky byly odstraněny. Závažnost těchto nedostatků charakterizuje např. požadavek, aby v grafické části návrhu ZÚR byly koridory dopravní a technické infrastruktury vymezeny tak, aby nedocházelo ke střetům s evropsky významnými lokalitami (dále jen „EVL“) a s zvláště

chráněnými územími (dále jen „ZCHÚ“) nebo požadavky pod body 4, 8 a 9 v části E týkající se SEA a vyhodnocení vlivů na EVL a ptačí oblasti NATURA.

Odpůrce uvedl, že MMR žádné významné nedostatky podle § 38 odst. 2 stavebního zákona neshledalo, takže jeho potvrzení nebylo pro další řízení o návrhu ZÚR SK zapotřebí. Příloha č. 3 nazvaná „Pokyny pro úpravu návrhu ZÚR SK“ je totiž ve skutečnosti součástí zprávy o projednání ZÚR SK vypracované pořizovatelem. Pořizovatel předložil MMR k posouzení návrh ZÚR SK s VVURÚ spolu s touto přílohou, neboť by bylo neekonomické celou dokumentaci včetně VVURÚ přepracovávat pouze za účelem jejího předložení MMR. Odpůrce navíc podotýká, že není jasné, jakým způsobem by se navrhovateli vybrané nedostatky mohly dotknout jejich práv.

V replice navrhovatelé uvedli, že z přílohy č. 3 nelze identifikovat, kdo je jejím původcem. Je-li pravdou tvrzení odpůrce, bylo MMR uvedeno v omyl, neboť následně řada v příloze přislíbených změn se v konečném znění ZÚR SK stejně nepromítla, aniž by bylo odůvodněno proč. Stanovisko MMR tak bylo vydáno k jinému materiálu, než byl materiál vstupující do dalších fází procesu pořízení ZÚR. Navíc i vlastní stanovisko MMR konstatuje nedostatky, jež je zapotřebí odstranit, a k odstranění těchto nedostatků nebylo vydáno ze strany MMR potvrzení.

Podle § 38 odst. 2 stavebního zákona MMR posoudí návrh ZÚR z hlediska zajištění koordinace využívání území, zejména s ohledem na širší územní vztahy a mezinárodní závazky, a z hlediska souladu s PÚR.

Podle § 38 odst. 4 stavebního zákona v případě, že MMR ve stanovisku upozorní krajský úřad na nedostatky z hledisek uvedených v odstavci 2, lze zahájit řízení o vydání zásad územního rozvoje až na základě potvrzení MMR o odstranění nedostatků.

Soud ze správního spisu zjistil, že dopisem ze dne 22. 12. 2010 zaslal krajský úřad odpůrce s odkazem na § 38 stavebního zákona MMR žádost o posouzení návrhu ZÚR SK. Přitom uvedl, že k posouzení předkládá „návrh ZÚR, Vyhodnocení vlivů na životní prostředí a vyhodnocení vlivů na evropsky významné lokality a ptačí oblasti Natura 2000, Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a v přílohách zprávu o projednání návrhu ZÚR, vyhodnocení připomínek sousedních krajů a pokyny pro úpravu dokumentací.“ Jako příloha č. 3 jsou připojeny Pokyny pro úpravu návrhu ZÚR SK, v nichž se vedle navrhovateli citované připomínky ke grafické části návrhu vyskytuje v části E bod 4: „bude doplněna metodika a způsob hodnocení vztahů mezi oblastmi priorit řešených v rámci ZÚR a relevantními cíli ŽP (str. 8 a dále)“, bod 8: „bude upravena kap. 4. Současné problémy a jevy ŽP“ a bod 9: „bude upraveno hodnocení rozvojových oblastí a os, hodnocení specifických oblastí (str. 88 a dále).“

Přílohou č. 9 schválených ZÚR SK je posouzení návrhu ZÚR SK ze strany MMR ze dne 17. 1. 2011, č.j. 44 140/2010-81/1226. V úvodu posouzení je konstatováno, že společně se žádostí o posouzení byly MMR předloženy jako podklad mj. i Pokyny pro úpravu návrhu ZÚR SK. V posouzení je pak konstatováno, že MMR ve smyslu § 38 stavebního zákona neshledává důvod, který by bránil zahájit řízení o ZÚR SK, budou-li provedeny úpravy návrhu podle poskytnutých podkladů. MMR pouze pořizovateli doporučilo učinit formální úpravy v podobě úpravy označení záměrů přebíraných z PÚR. V rámci své dozorové působnosti podle § 171 stavebního zákona pak MMR žádalo o uvedení konkrétních důvodů vedoucích k navrženým řešením pro účely případného soudního či správního přezkumu a o upravení legendy k výkresu I.3 do srozumitelnější podoby.

Z pohledu § 38 odst. 4 stavebního zákona je podle soudu klíčové, zda MMR pořizovateli ZÚR vytкло takové závady, jež brání dalšímu pokračování řízení o přijetí ZÚR. V tomto případě je přitom z textu posouzení provedeného MMR zjevné, že MMR žádné takové závady neshledalo. Tento závěr byl přitom podmíněn tím, že budou provedeny úpravy podle poskytnutých podkladů, mezi nimiž byly jako příloha č. 3 i pokyny pro úpravu návrhu ZÚR přijaté po společném jednání krajským úřadem odpůrce. Je tedy třeba se zabývat tím, zda tyto pokyny byly skutečně do upraveného návrhu ZÚR SK promítnuty a pokud nikoliv, posoudit, zda jde skutečně o nedostatek z hlediska kritérií uvedených v § 38 odst. 2 stavebního zákona.

Porovnáním dokumentace SEA z dubna 2009, jež byla předmětem společného jednání, a dokumentace SEA ve verzích následujících soud zjistil, že k příslibeným změnám skutečně došlo a text SEA byl po obsahové stránce v souladu s body E 4, 8 a 9 upraven. Totéž se týká požadavku k mapové části. Lze tedy konstatovat, že stanovisko MMR skutečně z procesního hlediska opravňovalo odpůrce k tomu, aby bez žádosti o potvrzení odstranění závad pokračoval v řízení o přijetí ZÚR SK. Požadavky uplatněné s odkazem na dozorovou působnost MMR se kritérií v § 38 odst. 2 stavebního zákona netýkaly a překážku projednávání ZÚR SK nevytvářely. Námitka navrhovatelů je tak nedůvodná.

Je však třeba vyjádřit podiv nad tím, že MMR se spokojilo s přiloženými obecně vyjádřenými pokyny, že bude určitá část SEA změněna, aniž by bylo uvedeno, jakým způsobem má být změněna. Jde-li samozřejmě o otázky nedotýkající se kritérií, z nichž MMR návrh posuzuje, tj. otázek koordinace využívání území a souladu s PÚR, nejde až o tak zásadní problém. V případě kritérií v působnosti MMR by však šlo nepochybně o alarmující postup a přenechání volné ruky pořizovateli ZÚR, jež je v rozporu s povinnostmi MMR.

Námitkou odpůrce, že eventuální nesplnění těchto pokynů žádným způsobem práva navrhovatelů nezasahuje, se soud sice zabýval, nicméně dospěl k závěru, že nelze *a priori* vyloučit, že by např. neúplné popsání a vyhodnocení stavu životního prostředí (bod E 8) mohlo mít vliv na nesprávné vyhodnocení vlivů Vestcecké spojky na životní prostředí a tím i na práva navrhovatelů. Proto soud námitku navrhovatelů věcně přezkoumal.

Bod 6: Nedostatečné vyhodnocení připomínek navrhovatele a)

Tato námitka s ohledem na konstatovaný nedostatek aktivní legitimace navrhovatele a) odpadá.

Bod 7: Nedostatečné odůvodnění napadeného OOP v důsledku absence vyhodnocení stanovisek dotčených orgánů

Navrhovatelé namítají, že ve vyhodnocení stanovisek dotčených orgánů, jež je přílohou č. 7 ZÚR SK chybí vyhodnocení z hlediska práv navrhovatelů klíčových stanovisek, a to stanoviska MŽP, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010, Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“), č.j. 17606-217/09/HOK/Va, ze dne 7. 1. 2010, Ministerstva dopravy (dále jen „MD“), č.j. 565/2009-910-UPR/8, ze dne 5. 1. 2010 a stanoviska odboru životního prostředí a zemědělství Středočeského kraje (dále jen „OŽP“), č.j. 071430/2010/KUSK, ze dne 3. 5. 2010. To má podle navrhovatelů za následek nepřezkoumatelnost napadeného OOP.

Odpůrce uvedl, že navrhovateli uváděná stanoviska nejsou v příloze č. 7 ZÚR SK vyhodnocena proto, že tam byla vyhodnocována stanoviska uplatněná k veřejnému projednání, jež se konalo dne 2. 5. 2011. Navrhovateli poukazovaná stanoviska byla uplatněná a vyhodnocena v souvislosti se společným jednáním konaným dne 9. 12. 2009. Dokumentace

k veřejnému projednání již s těmito stanovisky musela být v souladu. K žádným rozporům s dotčenými orgány v této souvislosti nedošlo. Uváděná stanoviska MŽP, KHS a OŽP byla navíc uplatněna po lhůtě, takže se k nim podle § 37 odst. 2 stavebního zákona nemuselo přihlížet.

K námitce opožděnosti stanoviska MŽP navrhovatelé v replice uvedli, že s ohledem na datum společného projednání, jež proběhlo 9. 12. 2009, končila třicetidenní lhůta dnem 7. 1. 2010. Stanoviska tak byla včasná. Na své námitce pak trvají i nadále, neboť z přílohy vyjádření odpůrce plyne, že docházelo k dohodovacím jednáním s dotčenými orgány a že tedy rozpory navzdory tvrzení odpůrce existovaly. Zejména pak poukazuje na stanovisko MŽP, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010, které vznášelo zásadní připomínku (bližší viz bod 4.1).

Podle § 37 odst. 2 stavebního zákona krajský úřad oznámí místo a dobu společného jednání o návrhu zásad územního rozvoje jednotlivě nejméně 15 dnů předem dotčeným orgánům, ministerstvu a sousedním krajům. Dotčené orgány vyzve k uplatnění stanovisek ve lhůtě 30 dnů ode dne jednání, ve stejné lhůtě mohou sousední kraje uplatnit své připomínky. Doloží-li dotčený orgán nejpozději při společném jednání závažné důvody, lhůta pro uplatnění stanoviska se prodlužuje nejdéle o 30 dnů. K později uplatněným stanoviskům a připomínkám krajů se nepřihlíží.

Podle § 39 odst. 2 stavebního zákona mohou námitky proti návrhu ZÚR podat pouze obce v řešeném území a obce sousedící s tímto územím (dále jen "dotčené obce") a zástupce veřejnosti. Nejpozději při veřejném projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené obce a zástupce veřejnosti námitky s jejich odůvodněním a současně musí vymezit území dotčené námitkou. Dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání svá stanoviska k připomínkám a námitkám. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží.

Podle § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona krajský úřad přezkoumává soulad ZÚR s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.

Podle § 40 odst. 2 písm. a) je součástí odůvodnění ZÚR zpracovaného krajským úřadem kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu zejména výsledek přezkoumání podle odstavce 1.

Podle § 172 odst. 4 správního řádu může k návrhu OOP kdokoli, jehož práva, povinnosti nebo zájmy mohou být OOP přímo dotčeny, uplatnit u správního orgánu písemné připomínky nebo na veřejném projednání ústní připomínky. Správní orgán je povinen se připomínkami zabývat jako podkladem pro OOP a vypořádat se s nimi v jeho odůvodnění.

Z výše uvedeného plyne, že součástí odůvodnění ZÚR musí být i informace, zda a jakým způsobem byla respektována stanoviska dotčených orgánů, popř. výsledek řešení rozporů s nimi. Dotčené orgány uplatňují stanoviska ve dvou různých okamžicích, jednak v návaznosti na společné jednání podle § 37 stavebního zákona a jednak v návaznosti na veřejné projednání podle § 39 stavebního zákona. Tato stanoviska se liší i po obsahové stránce. Zatímco stanoviska ke společnému jednání se vyjadřují k obsahu předloženého návrhu ZÚR, stanoviska k veřejnému projednání se vyjadřují k námitkám a připomínkám při tomto projednání vzneseným.

Nelze tedy vycházet z toho, že by stanovisko uplatněné k veřejnému projednání nahrazovalo původní stanovisko dotčeného orgánu ke společnému jednání. K tomu fakticky může dojít pouze tehdy, pokud by se uplatněná námitka či připomínka u veřejného projednání

vztahovala k bodu, jenž dotčený orgán uplatnil v rámci stanoviska podle § 37 stavebního zákona. Pokud by pak dotčený orgán k veřejnému projednání uplatnil určité požadavky, aniž by byly reakcí na vznesené námitky či připomínky, nebyly by z materiálního hlediska součástí stanoviska podle § 39 odst. 2 stavebního zákona, nýbrž připomínkou k veřejnému projednání, již může podle úpravy ve stavebním zákoně uplatnit každý bez omezení, tedy i dotčený orgán. I s připomínkami se pořizovatel ovšem musí v odůvodnění ZÚR vypořádat (srov. návětí § 40 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 172 odst. 4 větou druhou správního řádu).

Protože stanoviska uplatněná ke společnému jednání a stanoviska k veřejnému projednání jsou obsahově odlišnými podáními a zároveň jde o podání, jimiž dotčené orgány mají hájit zájmy zakotvené zvláštními právními předpisy spadající do jejich působnosti, je nezbytné, aby se s nimi pořizovatel ZÚR podle § 40 odst. 2 písm. a) stavebního zákona v odůvodnění ZÚR vypořádal, byť jde o stanoviska, jež byla uplatňována k návrhu ZÚR v podobě, jež následně mohla projít řadou změn. Protože obsah stanovisek je krajský úřad povinen respektovat a obsah ZÚR jim přizpůsobit, nevyvolá-li dohodovací řízení (blíže srov. bod 4.1), může být takové odůvodnění velmi stručné, neboť se v něm zpravidla pouze uvede, že požadavky stanovisek byly do návrhu zapracovány. Pokud uplatněné stanovisko vyvolalo jednání mezi krajským úřadem a dotčeným orgánem, v rámci nějž dotčený orgán své požadavky upravil, směřuje odůvodnění pochopitelně k otázce, zda byly respektovány požadavky vyplývající z výsledků řešení rozporů.

Jak se soud podle obsahu spisu přesvědčil, s určitými dotčenými orgány byla v návaznosti na uplatněná stanoviska podle § 37 odst. 2 stavebního zákona vedena jednání o obsahu uplatněných stanovisek, konkrétně mj. i s MD a OŽP. Taková jednání, mají-li vést k úpravě požadavků uplatněných ve stanovisku dotčeného orgánu, jsou „řešením rozporů“, jak správně namítli navrhovatelé v replice. Není tedy pravda, jak uváděl odpůrce, že žádné rozpory nevznikly. Jde pouze o to, že tyto rozpory byly vyřešeny již v navazujícím jednání a nemusely být tedy řešeny v dohodovacím řízení podle § 136 odst. 6 správního řádu, tj. mezi MMR jako ústředním správním orgánem na úseku územního plánování a ústředními správními orgány v oblasti působnosti dotčených orgánů.

S ohledem na námitku opožděnosti uplatněných stanovisek vznesenou odpůrcem se soud zabýval i touto otázkou. Z obsahu správního spisu plyne, že společné jednání se konalo dne 9. 12. 2009 a veřejné projednání dne 2. 5. 2011. Z datace stanovisek, jejichž vyhodnocení se navrhovatelé domáhají, je zjevné, že jde o stanoviska uplatněná v návaznosti na společné projednání. Ze společného jednání není pořízen zápis, je k dispozici pouze prezenční listina. Není tak zaznamenáno, že by některý z dotčených orgánů uplatnil závažné důvody pro prodloužení zákonné lhůty k připomínkám. Lhůta pro podané připomínky tak dle všeho uplynula třicátým dnem po společném jednání, tj. dnem 8. 1. 2010 (pátek). Podle protokolu o doručení datové zprávě však bylo stanovisko MŽP datované dnem 7. 1. 2010 dodáno do datové schránky krajského úřadu až 12. 1. 2010 v 9:21 hodin. Rozhodující přitom je okamžik doručení stanoviska krajskému úřadu, nikoliv datum jeho zpracování. Je tedy zřejmé, že stanovisko MŽP, č.j. 91985/ENV/09, ze dne 7. 1. 2010 bylo uplatněno opožděně. Stanovisko MD bylo podle připevněného štítku doručeno dne 6. 1. 2010, tedy včas. Stanovisko KHS datované dnem 7. 1. 2010 bylo doručeno krajskému úřadu až 13. 1. 2010, tedy opožděně. Stanovisko OŽP je datováno 3. 5. 2010, tedy zjevně opožděně. Jediným včasným stanoviskem, jež byl odpůrce povinen vypořádat, tak bylo pouze stanovisko MD.

Samozřejmě skutečnost, že stanovisko uplatněno nebylo nebo že bylo uplatněno opožděně, nezabavuje pořizovatele ZÚR se zabývat i otázkou vlivů koncepce na zájmy chráněné příslušnými zvláštními předpisy (srov. povinnost pořizovatele ZÚR odůvodnit

soulad OOP s cíli a úkoly územního plánování a tedy i zvolenou konkretizací ochrany veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy ve smyslu § 40 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 18 odst. 3 stavebního zákona). Znamená to však nižší podrobnost takového posouzení. Je-li stanovisko uplatněno, byť opožděně, nelze se mu tedy zcela vyhnout a minimálně zásadní připomínky v něm obsažené, je třeba zvážit. Opožděnost stanoviska však zbavuje v případě existujících rozporů mezi pořizovatelem a dotčeným orgánem povinnosti přistoupit k dohodovacímu řízení.

Odpůrce byl tedy povinen v odůvodnění ZÚR SK uvést, jak se vypořádal se včasným stanoviskem MD a jak posoudil vztah koncepce k zájmům chráněným KHS a OŽP (nebo alternativně opožděná stanoviska těchto dotčených orgánů). V případě stanoviska MŽP se uplatní zvláštní právní úprava v § 10i zákona EIA, jež stanoví povinnost se vypořádat se „závěrečným“ stanoviskem MŽP (viz bod 4.1).

Pokud jde o odůvodnění vydaných ZÚR SK, v jeho přílohách stanoviska dotčených orgánů uplatněná k návrhu ZÚR podle § 37 odst. 2 stavebního zákona vypořádána nejsou, je reagováno pouze na stanoviska uplatněná k veřejnému projednání (příloha č. 7). Navrhovateli označená stanoviska odpůrce vypořádal podle jednotlivých uplatněných bodů, a to i přes jejich opožděnost. Učinil tak ovšem ve „Vyhodnocení společného jednání návrhu ZÚR SK“, jež je součástí správního spisu, nikoliv však odůvodnění napadeného OOP. Odůvodnění ZÚR SK pouze uvádí, jak bylo respektováno stanovisko MŽP k VVURÚ. V tomto ohledu je odůvodnění OOP tedy nedostatečné.

Protože však takové vyhodnocení v rámci řízení o přijetí ZÚR SK učiněno bylo a je ve správním spise lehce dohledatelné, může z něj soud při vyhodnocení žalobních bodů navrhovatelů namítajících nezákonnost napadeného OOP vycházet. Nelze tedy v této souvislosti hovořit o nepřezkoumatelnosti napadených ZÚR SK, neboť ta by byla dána teprve tehdy, nemohl-li by soud důvody vydání OOP bez větších obtíží nalézt ani v rámci správního spisu. Proto tato procesní vada k nepřezkoumatelnosti ZÚR SK nevede a námitka navrhovatelů č. 7 je nedůvodná.

Dále je třeba podotknout, že prostá námitka navrhovatelů směřující pouze proti odůvodnění a nikoliv jeho prostřednictvím proti zákonnosti výrokové části OOP je nepřipustná, neboť se lze domáhat pouze zrušení (a prostřednictvím něj v navazujícím řízení před správním orgánem eventuální úpravy) výrokové části OOP. Z podstaty věci se tak i v řízení o zrušení opatření obecné povahy uplatní pravidlo, jež je pro řízení o zrušení rozhodnutí správního orgánu výslovně stanoveno v § 68 písm. d) s. ř. s., tj. že nelze brojít pouze proti odůvodnění napadeného správního aktu.

V tomto případě však soud musel přihlídnout k souvislostem mezi různými částmi návrhu na zrušení OOP, zejména k námitkám pod bodem 4.1, 4.6, 8 a 9 a k obecné argumentaci o nepotřebnosti záměru Vestecké spojky. Z hlediska těchto žalobních bodů je způsob, jak se odpůrce vypořádal se zmiňovanými stanovisky dotčených orgánů významný a nelze tedy dovodit, že by žalobní bod 7 směřoval jen proti odůvodnění ZÚR SK. Žalobní bod tedy byl přípustný.

Body 8 a 9: Rozpor s předpisy na ochranu veřejného zdraví a na ochranu ovzduší

Navrhovatelé namítají, koridor Vestecké spojky je umístěn do oblasti, kde jsou již dnes překračovány závazné limity hluku a závazné limity znečištění ovzduší pro ochranu zdraví. Na překročení imisních limitů poukazují i stanoviska orgánů ochrany ovzduší vydaná v procesu EIA k územnímu rozhodnutí na stavbu Exit D1 a dopravní připojení ZKZP. Při realizaci záměru by s ohledem na vlivy ostatních staveb nebylo možné zajistit dodržování

zákonných limitů ani při realizaci dostupných opatření. Schválením napadeného OOP tak byl vytvořen předpoklad pro zatížení území lidskou činností nad míru únosného a přípustného zatížení a tím i k ohrožení požadavků ochrany veřejného zdraví a životního prostředí. Přesto nebyla v rámci ZÚR SK v této souvislosti přijata žádná opatření, jež by mohla poškození zabránit, a to i přesto, že na tuto skutečnost byl odpůrce upozorněn v námitkách a připomínkách k návrhu OOP. V důsledku toho mělo dojít k porušení navrhovateli jmenovaných ustanovení zvláštních právních předpisů na úseku ochrany ovzduší a na úseku ochrany veřejného zdraví.

Odpůrce označil tvrzení navrhovatelů za nepodložená, neboť ani ve zmiňovaném procesu EIA se neprokázala. V posudku EIA k Vestecké spojce v úseku ZKZP – silnice II/603 byl učiněn závěr o splnění hygienických limitů hluku a tom, že oblast Vestecké spojky nepatří mezi území se zhoršenou kvalitou vzduchu. Hrozby pro životní prostředí pak jsou podle posudku odstranitelné dalšími podrobnými opatřeními. Navíc platí již řečené, že pokud by v navazujících řízení bylo zjištěno, že záměr z tvrzených důvodů nelze ani s přihlédnutím k dostupným opatřením realizovat, došlo by následně k jeho vyřazení při aktualizaci ZÚR.

Navrhovatelé v replice opět namítli rozpor až následného vyřazení záměru ze ZÚR s logikou územního plánování a judikaturou NSS. Poukázali také na stanovisko MŽP k veřejnému projednání ze dne 25. 10. 2011, č.j. 84475/ENV/11, v němž mělo být uvedeno, že MŽP souhlasí s námitkami poukazujícími na nemožnost navyšování imisní zátěže v území, kde jsou již v současné době imisní limity překračovány.

K obdobné problematice se již v minulosti vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, v odst. 102-114, s nimiž se Krajský soud v Praze ztotožňuje a odkazuje na ně. NSS dovodil, že samo vymezení záměru nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v určité oblasti. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr skutečně v budoucnu realizován, a to například i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zjištěno v rámci územního řízení a procesu EIA. Jinými slovy vymezení koridorů a ploch nadmístního významu v zásadách územního rozvoje se nemůže z povahy věci dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či nejvyššími přípustnými hodnotami hluku, na rozdíl od rozhodnutí o umístění stavby, které již míří k bezprostřední realizaci záměru, a tedy i k případnému zásahu do stavu ovzduší a hluku. Nelze tedy úspěšně tvrdit, že vymezení koridorů nových staveb silniční infrastruktury v území, v němž jsou limity či hodnoty překračovány, samo o sobě představuje rozpor se zákazem zatěžování tohoto území lidskou činností nad míru únosného zatížení. V průběhu pořizování zásad by ovšem mělo být koncepčně prověřeno, zda plánované záměry mají vůbec šanci být v budoucnu realizovány (např. i z pohledu budoucího zatížení území), aby preventivně bylo zabráněno vynakládání energie a peněz na projekty zcela nesmyslné, nerealizovatelné či (veřejnoprávně) nepovolitelné, nebo na projekty směřující k použití nezákonných praktik typu salami-slicing (salámová metoda). Na vymezení jednotlivých záměrů v zásadách územního rozvoje je tedy třeba nahlížet celostním způsobem, a to zvláště tehdy, je-li zamýšleno vícero záměrů v již dosti zatížené části území (imisemi, hlukem apod.). To jinými slovy znamená, že při stanovení požadavků na uspořádání a využití území a úkolů pro územní plánování ve vztahu k určitému záměru musí být zohledněna jak současná zátěž území, tak i veškeré plánované záměry, kumulace jejichž vlivů by mohla mít negativní vliv na ovzduší a hlukovou situaci v dané oblasti.

V tomto směru je třeba zopakovat, že ZÚR SK vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o kumulativní a synergické vlivy koncepce a pokud jde o její vlivy na lidské zdraví (viz body 4.2 a 4.4). Byť k porušení navrhovateli jmenovaných

ustanovení zvláštních právních předpisů na úseku ochrany ovzduší a na úseku ochrany veřejného zdraví samotným vymezením záměru Vestecké spojky v ZÚR SK nemohlo dojít, je zřejmé, že odpůrce v důsledku zanedbání analýzy kumulativních a synergických vlivů nevhodně mohl do ZÚR SK zakotvit i záměry, jež by již v této fázi posouzení mohly být vyhodnoceny jako nerealizovatelné. Zda takovým záměrem je Vestecká spojka, jak navrhovatelé tvrdí, nelze v tuto chvíli říci. S ohledem na riziko nezohlednění kumulativních a synergických vlivů v rámci EIA ke stavbě Vestecké spojky (jak navrhovatelé tvrdí) se však nelze bez dalšího přiklonit k závěrům odpůrce. Analýzou dokumentace EIA k této stavbě včetně souvisejících stanovisek ani dalšími navrženými důkazy v podobě strategických hlukových map či akustického posudku se soud nezabýval, neboť jde o důkazy nadbytečné a ve fázi přezkumu ZÚR předčasné.

Pokud pak navrhovatelé v replice poukazovali na stanovisko MŽP k veřejnému projednání ze dne 25. 10. 2011, č.j. 84475/ENV/11, soud upozorňuje na to, že žádné takové stanovisko není součástí spisové dokumentace k napadenému OOP. Součástí polemiky mezi účastníky byla také otázka, zda má Vestecká spojka mít dva či čtyři pruhy. Tato otázka podle názoru soudu vybočuje z podrobnosti ZÚR a bude reálně předmětem teprve navazující podrobnější ÚPD či procesu EIA. Proto v této fázi není předmětem diskuse a její nevymezení nemůže mít vliv na zákonnost ZÚR SK.

Bod 10: Rozpor s předpisy na ochranu ZPF

Navrhovatelé namítali, že koridor Vestecké spojky byl schválen, aniž by byly porovnány různé varianty řešení a jejich dopad na ZPF a další zákonem chráněné zájmy. Došlo k tomu přesto, že právní předpisy na ochranu ZPF žádají, aby zpravidla k takovému posouzení došlo, a přesto, že existuje alternativa popsaná v urbanistické studii pořizené městskou částí Praha – Újezd v roce 1996.

K tomu odpůrce uvedl, že právní předpisy nepožadují variantní posouzení vždy, že jde o záměr převzatý podle § 187 odst. 2 stavebního zákona z ÚP VÚC PR a že MŽP jako dotčený orgán souhlasilo se záměrem zakotveným v ÚP VÚC. MŽP uplatnilo souhlasné stanovisko i k ZÚR SK. Z vyhodnocení záboru ZPF navíc plyne, že dochází k záboru půdy pouze průměrné a podprůměrné kvality.

V replice navrhovatelé na námitce setrvali a poukázali na povinnost vypořádat se s touto otázkou, na niž byl odpůrce upozorněn v připomínce navrhovatele a), v odůvodnění napadeného OOP.

V této otázce soud poukazuje na již v bodě 4.1 zmíněnou judikaturu NSS (rozsudek ze dne 21. 6. 2012, č.j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS, odst. 131-133) z níž plyne, že povinnost variantního zpracování musí být uložena buď v zadání ZÚR nebo ve stanovisku MŽP. V ostatních případech je zpracování variant na úvaze pořizovatele. I když navrhovatelé poukazují na slovo „zpravidla“ v předpisech na ochranu ZPF, tato úprava dává pořizovateli možnost invariantního postupu, přičemž z faktu, že jde o záměr převzatý z předchozí ÚPD, kde již k posuzování jeho variant došlo, jasně nastiňuje pádný důvod, proč varianty nebylo třeba posuzovat. Odpůrce se navíc s důvody invariantního posouzení záměru Vestecké spojky opakovaně vypořádal v odůvodnění OOP v části věnující se námitkám a připomínkám uplatněným při veřejném projednání. Tato námitka je tedy nedůvodná.

Závěr, formulace výroku a náklady řízení

Po provedeném přezkoumání napadeného OOP dospěl soud k závěru, že námitky navrhovatelů pod body 4.2 a 4.4 včetně souvisejících dílčích námitek v některých dalších

bodech jsou důvodné. Posuzované OOP vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v podobě neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví v rámci SEA. Jde přitom o nedostatek ve skutkových zjištěních zásadní, u nějž s ohledem na jeho rozsah a odbornou povahu nepřichází do úvahy jeho doplnění v řízení před soudem. Soud proto vyhověl návrhu na zrušení ZÚR SK i bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž tak, vázán návrhem, učinil pouze ve vztahu k vymezené části OOP, tj. ve vztahu k textovému i grafickému koridoru D054 s označením „Koridor propojení Vestec (11/603) – Újezd (D1), tzv. Vestecká spojka“.

Návrhu na vypuštění bodu (141) části 4.1.2.1. by soud vyhovět nemohl, neboť tento bod (odstavec) vymezuje koridor pro územní rezervu tří zcela jiných silnic I. třídy. Navrhovatelé však měli zjevně na mysli část 4.1.2.1 odst. 142 položku 141), jež je však jen jedním z případů textového vymezení koridoru Vestecké spojky a je již zahrnut v obecnější první větě žalobního petitu, jíž soud v plném rozsahu vyhověl. S ohledem na obecnou formulaci výroku rozsudku se soud domnívá, že takto podrobné vymezování zrušovaných částí OOP je nevhodné a nepotřebné. O koridoru Vestecké spojky se totiž hovoří i na řadě dalších míst ZÚR SK, které jsou velmi rozsáhlým dokumentem. Podrobné vyjmenovávání všech dotčených odstavců a vět textu a popisování dotčených částí výkresů by bylo nepraktické. Z výroku rozsudku lze seznat, co je předmětem zrušovacího výroku. Je třeba jej interpretovat tak, že ruší veškeré zmínky o koridoru Vestecké spojky v rámci celé výrokové části ZÚR SK, jak grafické, tak textové.

O náhradě nákladů řízení mezi navrhovateli b) a ž g) rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Navrhovatelům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 73.487,40 Kč (výrok III.). Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci navrhovateli zaplacený soudní poplatek z podaného návrhu v celkové částce 30.000,- Kč a dále odměnu právního zástupce navrhovatelů. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby společného zastoupení celkem šesti osob, tedy dvanáctkrát úkon po 1.680,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 430/2011 Sb., a jeden úkon právní služby společného zastoupení celkem šesti osob, tedy šestkrát úkon po 2.480,- Kč (sepsání repliky) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) a § 12 odst. 4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb., k čemuž je třeba přičíst třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobců podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna zástupce navrhovatelů je dále navýšena o náhradu za 21 % DPH ve výši 7.547,40 Kč.

Protože návrh navrhovatelky a) byl odmítnut, postupoval soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. a ve vztahu mezi touto navrhovatelkou a odpůrcem žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok IV.). Současně podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud rozhodl o vrácení soudního poplatku zaplaceného navrhovatelkou č. 1, a to ve třicetidenní lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 téhož zákona (výrok V.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 26. února 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková